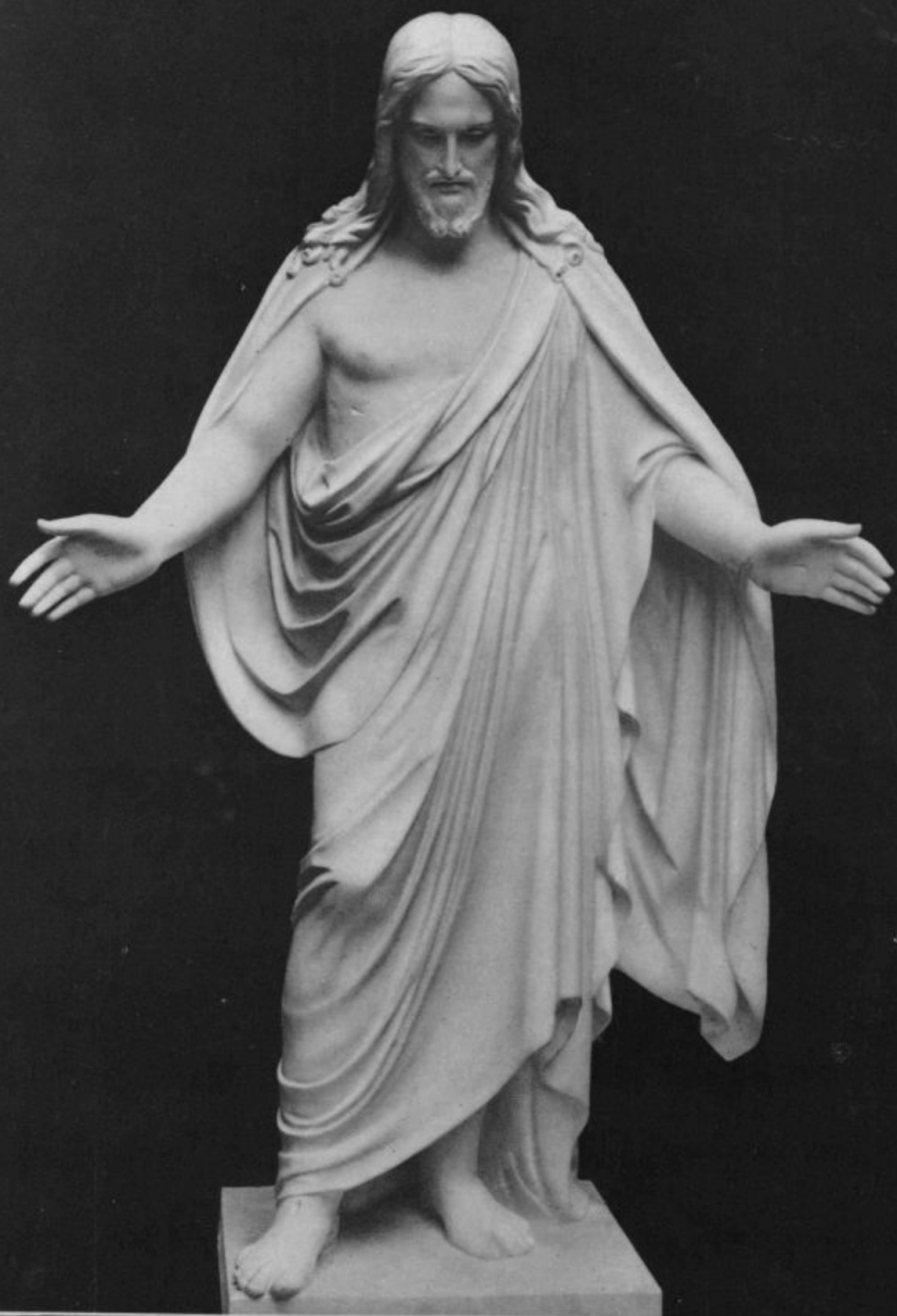

Poštšina plačana v gotovini

Bogoljub

Oktober 1933

VSEBINA:

Članki in razprave: Kako molimo sveti rožni venec? (C. P.) — Velika skrivnost v Kristusu in Cerkvi. (Dr. Fr. Jaklič.) — Ključ do nebes. (Č.) — Ko se nebo dotika zemlje. (F. V.) — Crnogorska Majka božja v Letnici. (K.) — Na Marijinih potih: Pri družbi v službi. (J. Langerholz.) — Pesem: Prošnja. (Ga. Mali.) — Na cilju: Učiteljica ponižanih. (Iz življenja Marjete Sinclair. Priredil L. G.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Marijine družine. — Duhovne vaje. — Opazovanja. — Razno. — Odgovori. — Dobre knjige. — Odpustki. Prošnje in zahvale. — 9 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1933.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu: | Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu:
Češčenje angelov varuhov. | Misijska gorečnost med katoličani.

Mesečni zavetnik: sv. Frančišek Asiški (4.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	17. pob. Remigij š.	Pogostno sv. obhajilo	Ljublj. lazaristi	Laško
2 Poned.	Angeli varuhi	Naša mladina	Dovje	Loka
3 Torek	Terezika Del. J. dev.	Pot svelega delinstva	Tomišelj	Dol
4 Sreda	Frančišek As., sp.	Frančiškanski redovi	Kamnik	St. Rupert Laš.
5 Četrtek	Placid in tov. m.	Uničenje brezbožnosti	Gor. Logatec	Sv. Jedert
6 Petek	Brunon opal	Kartuzijani. Redovni poklici	Ambrus	Razbor
7 Sobota	Rožnvenska M. B.	Rožnivenec v družinah	Bloke	Trbovlje
8 Nedelja	18. pob. Brigita vd.	Apostolstvo mož in fantov	Rovte	"
9 Poned.	Dionizij š. m.	Naš duhovniški naraščaj	Polom	Sv. Mikavž Laš.
10 Torek	Franč. Borgia sp.	Dijaki in visokošolci	Šmihel Žuž.	Sv. Marjeta
11 Sreda	Materinstvo Marije	Svete matere in hčere	Erzelj	Sv. Lenart Laš.
12 Četrtek	Maksimilijan š. m.	Zadeve naših škofov	Sv. Gora	Širje
13 Petek	Edvard kralj	Vlada in konkordat	Rob	Jurklošter
14 Sobota	Kalist p. m.	Širjenje dobrega tiska	Prežganje	Sv. Jurij P.
15 Nedelja	19. pob. Terezija d.	Dvig duhovnega življenja	Lom	Videm
16 Poned.	Hedviga dev.	Delo katoliške akcije	Bohinj. Bela	Brežice
17 Torek	Marjeta Alakok d.	Posvetitev družin Srcu J.	Podkraj	Mur. Sobota
18 Sreda	Luka evangelist	Pokorščina sv. Cerkvi	Horjul	Brežice Franc.
19 Četrtek	Peter Alkant. sp.	Slomšek-Baragov proces	Golo	Cankova
20 Petek	Janez Kancij sp.	Trpeči in preganjani	Zagorje, Kras	Brežice bol. k.
21 Sobota	Uršula d. m.	Uršulinke in njih zavodi	Ljublj. uršulinke	Gor. Lendava
22 Nedelja	20. pob. Kordula m.	Poslušanje besede božje	Budanje	Rajhenburg
23 Poned.	Janez Kapistran	Duhovne vaje in misijoni	Šmihel, Koš.	"
24 Torek	Rafael nadangel	Naši izseljenci	Dol	" trap.
25 Sreda	Krizant in Dar. m.	Duh samozataje	Spodnji Brnik	"
26 Četrtek	Evarist p. m.	Odprava pijančevanja	Trnovo, Kras	Sevnica
27 Petek	Sabina muč.	Mlačne družine	Ig	Gor. Petrovci
28 Sobota	Simon in Juda ap.	Dušni pastirji	Črnuče	Pišece
29 Nedelja	21. pob. Krist. Kr.	Zmaga katolištva pri nas	Rudnik	Kančovci
30 Poned.	Alfonz Rodr. sp.	Misijski narjari, njih pomočniki	Malenja vas	Bizeljsko
31 Torek	† Volbenk šk.	Umirajoči. Umrli.	Radovljica	Dobova

Insertrajte v „Bogoljuba“!

Najceneje in najbolj kupite raznovrstne
ženske in moške čevlje
domačega izdelka, kakor tudi copate, noga-
vice, rokavice, predpasnike, razno perilo in
pletenine v trgovini pri

Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Oskrbnina (stan, hrana in postrežba) dnevno 75 Din.
Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

OKTOBER

XXXI. LETNIK

1933

Kako molimo sveti rožni venec?

Po želji svete Cerkve se dobri verniki v oktobru zbirajo po cerkvah in z rožnim vencem proslavljajo božjo Mater Marijo. Dne 7. oktobra imamo celo poseben praznik sv. rožnega venca, ki je bil vpeljan v vesoljni Cerkvi v spomin na zmago krščanskega orožja nad Turki pri Lepanto 7. oktobra 1571.

Kdaj se je ta molitev pričela širiti med vernim ljudstvom, je težko ugotoviti. Pobožna legenda pripoveduje, da jo je preblažena Devica sama priporočila sv. Dominiku kot posebno izdatno sredstvo v boju proti krivoverskim Albizanom. In dobri verniki so se je z veseljem oprijeli. Papeži so pobožnost rožnega venca z najvišjega mesta pogosto priporočali, in tudi med našim narodom se je udomačila kot lepa družinska, zlasti večerna molitev.

Mi vsi, ki smo Marijini častilci in nam rožni venec ni nepoznan, se bomo potrudili, da ga pobožno molimo. Ker se neprestano ponavljajo ene ter iste besede: očenaš, zdravamarija, čast bodi, se naše misli tako rade zamotajo in porazgube, da pozabimo na skrivnosti, ki naj bi jih premišljevali; tako večkrat ob koncu komaj vemo, kateri del rožnega venca smo molili. In ko bi nas med molitvijo kdo vprašal, pri kateri skrivnosti smo takrat, bogve ali bi mu mogli dati pravi odgovor.

Pred vsako molitvijo pripravimo svoja srca. Ni treba zato mnogo časa, nekaj hipov se pa le pomudimo, da svoje misli odtrgamo od svetnih opravil in jih naravnamo na Boga. Posebno pa je to potrebno pred rožnim vencem, ker je rožni venec vendarle precej enolična molitev in razmeroma nekoliko dalj traja. Radi tega je nevarnost večja, da zaidemo v razmišljenost. Preden pričneš moliti, pomisli takole: »Z Bogom bom govoril. S preblaženo Devico Marijo bom premišljal o skrivnostih Gospodovega živ-

ljenja. Pomačaj mi, dobra Mati, da bom zbrano molil, in da bom deležen milosti in odpustkov, ki jih je sv. Cerkev tej molitvi dovolila.« Tako prični moliti; samo za nekaj hipov bo molitev daljša, na notranji vrednosti in zbranosti bo pa mnogo pridobila.

Veliko je tudi odvisno od tega, kje in na kakšnem kraju molimo, kakšen čas smo si za molitev izbrali. Ko opravljamo molitev rožnega venca, smo v Marijini šoli, Marijo poslušamo, ko nas poučuje. Zato je že treba, da poskrbimo za zbranost, da Marijinih besed ne preslišimo, da si jih v srce vtisnemo ter po njih živimo. Lažje in bolj zbrano molimo v cerkvi, na samotnem kraju, ali ko hodimo po samotni poti, kakor pa tam, kjer vse vprek govori in vpije. Zato — če je le količkaj mogoče — pustimo pri večerni molitvi sv. rožnega venca vsako drugo delo in pokleknimo.

Kaj pa raztresenost: ali ta kaj škoduje vrednosti naše molitve? Treba je ločiti. Če nam misli, ki se vsiljujejo, niso všeč, in se spet zberemo, kakor hitro se zavemo, da nismo pri molitvi, raztresenost ni prostovoljna in prav nič ne škoduje. Na škodo pa je prostovoljna razmišljenost, kadar človek med molitvijo vedoma in hoté druge reči premišljuje. Taka raztresenost seveda molitvi škoduje; pa še o tej ne bomo rekli, da je grešna, kadar opravljamo molitev, katera ne spada v našo strogo obveznost. Najbolje bo, če se za misli, ki se nam vsiljujejo, ne menimo; kadar se raztresemo, se zopet zberemo, pa bo Bog naše molitve vesel.

Se nekaj moram spomniti. Rožni venec je neke vrste premišljevalna molitev. Če hočemo biti deležni nekaterih — tako imenovanih dominikanskih — odpustkov, je naravnost potrebno,

da svojim zmožnostim primerno preišljujemo skrivnosti, ki jih naše ustnice izgovarjajo. Ko duhovnik blagoslavlja rožne vence, moli takole: »Vsemogočni in usmiljeni Bog, ki si zaradi posebne ljubezni, s katero si nas ljubil, hotel, da je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod Jezus Kristus, prišel iz nebes na zemljo in po angelovem oznanjenju sprejel telo iz presvetega telesa Device Marije, naše Gospe, vzel nase križ, pretrpel smrt in tretji dan slavno od mrtvih vstal, da bi nas iztrgal iz hudičeve oblasti: prosimo neizmerno tvojo dobrotljivost, blagoslovi in posveti te molke, znamenje rožnega venca, ki jih je tvoja verna Cerkev namenila v čast in hvalo isti Materi tvojega Sina, in vlij jim toliko moč Svetega Duha, da bo vsak, kdor bo katerega od njih s seboj nosil, na svojem domu spoštljivo hranil in nanj po pravilih te svete družbe v preišljevanju božjih skrivnosti k tebi pobožno molil, imel obilje zveličavne in stanovitne pobožnosti.« Kdor torej hoče biti deležen dominikanskih odpustkov, mora pri posameznih skrivnostih svojim zmožnostim primerno preišljevat.

Naj podam kratko navodilo, kako naj bi se rožni venec molil.

Veseli del:

1. Ki si ga Devica od Svetega Duha spočela — prosimo srčne ponižnosti.
2. Ki si ga devica v obiskanju Elizabete nosila — prosimo ljubezni do bližnjega.
3. Ki si ga Devica rodila — prosimo zadovoljstva z malim.
4. Ki si ga Devica v templju darovala — prosimo požrtvovalne ljubezni do Boga.
5. Ki si ga Devica v templju našla — prosimo, da bi s smrtnim grehom Jezusa nikoli ne izgubili.

Žalostni del:

1. Ki je za nas krvavi pot potil — prosimo odpuščenja vseh svojih grehov.

2. Ki je za nas bičan bil — prosimo odpuščenja nečistih grehov.

3. Ki je za nas s trnjem kronan bil — prosimo odpuščenja grehov v mislih in željah.

4. Ki je za nas težki križ nesel — prosimo vdanosti v trpljenje.

5. Ki je za nas križan bil — prosimo vdanosti v križih in težavah.

Častitljivi del:

1. Ki je od mrtvih vstal — prosimo, da bi še mi vstali v poveljanih telesih.

2. Ki je v nebesa šel — prosimo, da bi prišli za Jezusom v nebesa.

3. Ki je Svetega Duha poslal — prosimo, da bi vse naše življenje vodil Sveti Duh.

4. Ki je tebe, Devica v nebesa vzel — prosimo, da bi še nas Gospod vzel v nebesa.

5. Ki je tebe, Devica, v nebesih kronal — prosimo, da bi še mi uživali pri Bogu večno veselje.

Kako je treba to navodilo umeti? Takole: Vzemimo za zgled skrivnost: Ki si ga Devica od Svetega Duha spočela. V duhu se prestavimo v Nazaret, kjer je v molitvi zatopljena Devica Marija. Angel pride k njej, jo pozdravi, sporoči preveselo vest, da je izbrana za božjo Mater. Marija pri toliki časti ostane ponižna. Spregovori le besede: »Glej, dekla sem Gospodova!« Radujmo se Marijine sreče, zahvalimo Boga za milost učlovečenja in prosimo ponižnosti.

Podobno pri drugih skrivnostih.

Poživimo v letošnjem rožnenskem mesecu ljubezen do molitve sv. rožnega venca. Kjer še ni vpeljana kot družinska molitev, jo skušajmo vpeljati. Posebno člani in članice Marijinih družb imajo tako lepo apostolsko nalogo, da z zgledom in besedo pomagajo z rožnim vencem širiti ljubezen in češčenje nebeške Matere Marije.

C. P.

Velika skrivnost v Kristusu in Cerkvi

I.

Bog bi lahko vsakega človeka tudi po telesu sproti ustvaril, kot je ustvaril Adama ali kakor sproti ustvari dušo vsakemu otroku. Pa če bi Bog to storil, bi ne bilo med ljudmi ljubezni, ki je med starši in otroki, med brati in sestrami, med sorodniki in med člani istega naroda. V sreči in še bolj v nesreči bi človek ostal osamljen in sebi prepuščen.

Bog, ki sam živi v trojstvu oseb, je drugače določil: človeka je storil deležnega svoje stvariteljske moči, ko mu je do-

ložil življenje v zakonu, kjer se mož in žena tudi v dušnih svojstvih lepo dopolnjujeta in sta eden drugemu v oporo, potem pa posredujeta otrokom telesno in dušno življenje. Z nežnimi, pa močnimi vezmi ljubezni je povezal člane družine; rod podaja rodu življenje, starši žive v otrocih naprej.

Samo v pravilnem zakonu sme teči življenjski vir. Bog je v raju postavil zakon med enim možem in eno ženo, da bosta oba enakopravna in si do smrti zvesta. Adam je v zamaknjenju zaklical: »Zato bo

zapustil človek svojega očeta in svojo mater in se bo pridružil svoji ženi in bosta dva eno telo.»

Kako se to svetopisemsko naročilo zdi samo po sebi umljivo! Nedopovedljiva vzvišenost božjega zamisleka nam je pa še potem umljiva, če preudarjamo, kako vse drugače bi z zakonom lahko bilo in kako je v zgodovini človeštva res bilo. Tisočletja so se čedalje bolj oddaljevala od prvotnega božjega zamisleka o zakonu. Človeški um je vedno bolj temnel in strasti so človeka oklepale v čedalje težje verige. Že v 1. Mozesovi knjigi beremo o Lamehu, ki si je vzel dve ženi. — Žena je bila ponižana na stopnjo sužnje, njen vpliv na družino je vedno bolj medlel.

Po dolgi dobi je pa zopet zasvetila luč. Učlovečeni Bog je pokazal človeštvu nova pota in dal nove pripomočke za lepše življenje. Obnovil je tudi prvotno obliko zakona: en mož in ena žena. »Kdorkoli se loči od svoje žene in oženi z drugo, prešuštvuje proti prvi; in ako se žena, ki se je ločila od svojega moža, omoži z drugim, prešuštvuje.« Nobeno pero ne more popisati blagoslova, ki se že 19 stoletij razliva iz teh odločnih Jezusovih besed.

Jezus je pa šel še dalje: ta obnovljeni, na prvotno višino povzdignjeni zakon je povišal v z a k r a m e n t. Izkopal je drevo zakona iz zemlje, v kateri je dotlej donášalo le naravne sadove, presadil ga je na vrt Cerkve in ga požlahtnil s svojo milostjo, da donaša sedaj nadnaravni sad. Mi vsi smo bili deležni te Odrešenikove dobrote, saj smo zrastle iz krščanskega zakona. Tiha žalost nas navdaja, ko gledamo nesrečne otroke, ki niso zrastle ali vsaj ne dorastle v krščanskem zakonu.

II.

Zakon je torej postal eden od sedmeh zakramentov nove zaveze. Poročenca stopita v nove odnose do Boga, do Cerkve in do božjega kraljestva. Njuni duši zablestita ob poroki v novi lepoti in bogopodobnosti. Vidno zakramentalno dejanje pa jima podeli tudi posebno stanovsko milost in pomoč, da moreta dobro vršiti dolžnosti drug do drugega in do otrok.

Niti redovniška zaobljuba nima te moči, da bi delila milost, četudi je redovniški stan višji od zakonskega. Zakrament sv. zakona ne podeli takoj vseh milosti, marveč dà poročencema pravico do njih; do smrti jima bodo dotekale, kadar bo nastopila kakšna dolžnost. Mož in žena postaneta zlahtni mladiki na trti Jezusa, po njima se pa pretaka milost tudi na otroke.

Dolžnosti zakonskih so tako težke, da so apostoli, ko je Jezus govoril o njih, vzklíkili: »Če je taka z možem in ženo, se ni dobro ženiti.« Zato Odrešenik zakonskih ni hotel pustiti brez posebnih milosti.

III.

Kako se pa zakrament sv. zakona izvrši? Kdo je njegov delilec?

Kristus je zakonsko pogodbo, katera je do njegovega časa bila zgolj človeško naravno dejanje, povzdignil v zakrament. Če je torej zakonski dogovor veljavno sklenjen, je hkrati že izvršen tudi zakrament, če sta le oba poročenca krščena; če pa ta pogodba med krščenima ni zakrament, je tudi kot zgolj naravna pogodba neveljavna.

Zakon torej ni sklenjen z duhovnikovim blagoslovom; Cerkev je skozi stoletja priznavala kot zakrament tudi tako zakonsko pogodbo, katero sta napravila poročenca sama, brez duhovnika. In če sedaj zahteva navzočnost duhovnika, je duhovnik, ki poročenca blagoslovi, navzoč samo kot priča Cerkve.

Zakon je pogodba in dogovor med ženinom in nevesto. Vsaka pogodba se pa mora izvršiti v neki predpisani obliki, sicer ni veljavna. Oporoka je n. pr. samo potem veljavna, če je spisana po državnih predpisih. Prav tako ima tudi Cerkev pravico in dolžnost, da podrobno določa obliko zakonske pogodbe, ki je od vseh pogodb gotovo najbolj važna.

Delilca zakramenta sv. zakona sta ženin in nevesta, torej tista dva, ki sta obenem tudi njegova prejemnika. Sama torej sežeta v zakladnico božje milosti in se z njo obogatita.

Ob zavesti, da je zakon zakrament, se še tembolj pokaže, kako so čutno nagnjene in gmotni oziri nevredni nagibi zanj.

Zakonska obljuba je iz tega, ker je zakon zakrament, dobila novo moč; poročenca je nista izrekla samo drug pred drugim, ampak pred samim Kristusom. Še več: položila sta jo Kristusu v roke in mu jo zaupala. Pri tej zvezi je bil Kristus tudi zato udeležen, ker sta oba poročenca uda njegovega skrivnostnega telesa, Cerkve.

Kako lepa je torej misel: ta oseba je od samega Kristusa meni izročena in jaz njej. Ko sva najprej sama spoznala, da je prav, ako to zvezo skleneva, naju je združil še Kristus. — In tudi če sta se pri izbiri glede marsičesa zmotila, v Kristusu ostaneta združena in od njega prejemata milosti, da tudi težka bremena drug z drugim nosita.

Zakramentalna svetost zakona obdaja vse tri namene zakona z nadzemskim sijem. Prvi namen je rojstvo in vzgoja otrok, ki postanejo ne le otroci teh roditeljev, člani te družine, člani tega naroda in državljani te države, marveč postanejo tudi člani Cerkve, udje Jezusovega skrivnostnega telesa, določeni za člane večnih nebes. Rodijo se torej otroci za Boga in za Cerkev. Zato se naj zakonca tudi najtežjih žrtev ne plašita. Ne sme greh oskruniti njihovega zakona. — Drugi namen je medsebojna pomoč. Zakonska morata vse svoje osebnosti odnose gledati v Kristusu, saj je zakonski tovariš podoba božja, božji otrok, odrešen z božjo krvjo in tempelj Svetega Duha. Njuna naravna ljubezen mora biti oplemenitenjena in okrepljena z božjo ljubeznijo. Pomažati si morata zlasti na poti svetosti. V njuni medsebojni ljubezni je en srčni utrip, ena radost, ena žalost, vse v ljubezni do Kristusa. — Tretji namen zakona je urejanje čutnega nagona. Krščanski zakon ne zanikava čutnega teženja, danega od Boga-stvarnika, ampak ga le ureja, dela bolj duhovnega in dviga v nadnaravni red.

In kakor so dobili vsi trije nameni v krščanskem zakonu nov smisel, novo lepoto in novo moč, tako dobila od tega Kristusovega zakramenta tudi obe pogla-

vitni lastnosti zakona nov poudarek: njegova enotnost in nerazdružljivost. Krščanski zakon je podoba zveze Kristusa s Cerkvijo, zato moreta biti v njem združena le en mož in ena žena. In kot se Kristus ne loči od Cerkve, tako se tudi zveza obeh zakonskih ne more razdreti.

Mož je družini glava, žena je pa srce družine. Mož ima prvenstvo v vodstvu, žena pa prvenstvo ljubezni.

Lep je torej krščanski zakon. Čutni nagon je ukročen in poduhovljen, pogled je obrnjen na Boga, urejeni so odnosi do zakonskega sodruha in do otrok; iz zakramenta pa neprestano doteka božja pomoč. Vse je urejeno, za vse lepo poskrbljeno. Zares velika skrivnost v Kristusu in v Cerkvi!

Ko torej novo poganstvo širi svoje zmotne in usodne nazore o zakonu in se zakon in družinsko življenje smešita kot nekaj zastarelega, morajo vsi, poročeni in neporočeni, zakon resno in odločno pojmovati kot vzvišen zakrament. Klic Kristusov: »Ne bojte se, jaz sem svet premagal!« velja v odlični meri tudi o zakonu. Dobro drevo rodi dober sad; ta resnica se je čudovito izkazala v krščanskem zakonu.

Dr. Fr. Jaklič.

Prošnja

*V bolesti, Marija, drhtim,
v verigah sovraštva ječim,
v pregnanstvu — nesrečen — žalujem,
po tvoji ljubezni zdihujem:
O pridi, Marija, na svet
v bolest in sovraštvo odet,
srcé mi tolaži trpeče,
otiraj srcé krvaveče...*

*Ljubezni napaja te vir,
objema nebeški te mir;
Usmiljena mati mi bodi
na zemeljski, trnjevi poti,
odpiraj ljubeče roké,
otiraj pekoče solzé.
Otrok tvoj, Marija, te prosi,
ljubezni cvetice mu trosi!*

Mati Gregor.

Ključ do nebes

Kar nas je starejših, smo vsi kolikortoliko občutili grozote vojske; oni pa, ki so bili v vojni vihri na fronti, ali so ždeli v podzemskih kavernah, ali prezebali v zasneženih skalinah gorskih pobočij v negotovosti, kaj jih čaka prihodnji trenotek, so nam žive priče strašnega bojnega gorjá. Nič čudnega, če sedaj tem bolj goreče ponavljajo prošnjo: ... »vojske, reši nas o Gospod!«

Ne moremo si zato prav misliti, da bi se državniki še enkrat tako spozabili, da bi tirali narode v bojno morijo, saj se ponovno naglašja, da bi bile strahote more-

bitne bodoče vojne neprimerno bolj besne in nečloveške, kot so bile v katerikoli pretekli vojni. Napadi iz ozračja, razni strupeni plini, ki bi bili z njimi prizadeti tudi prebivalci v zaledju in po mestih, to so strahovi modernega vojskovanja, katerih uničujoče posledice si težko predočujemo.

V takih primerih bi umirajočim v masah niti duhovniki ne mogli deliti zadnjih tolažil, ker bi jih plini omamili in pokončali. Kaj storiti, če bi nas zadela taka nesreča?

Hvala Bogu, da imamo poleg zakra-

menta svete pokore še izredno sredstvo, ki nas opraviči pred Bogom: popolno kesanje. Ta dragoceni pomoček, ključ do nebeških vrat, nam je ob vseh prilikah na ponudbo, a rešuje nas le tedaj, če imamo obenem resno voljo, čimprej se spovedati, ko bo dana prilika. Ni dvoma, da bi v smrtni nevarnosti tega sklepa ne imeli.

Vsakdo lahko uvidi, kako potrebno je, da smo o tem dragocenem pomočku za zveličanje dobrega poučeni, da znamo popolno kesanje res tudi obujati. Kardinal Franzelin je zapisal vsem pridigarjem in učiteljem božjih resnic v opozorilo naslednje besede: »Če bi mogel kot pridigar prehoditi dežele, bi o nobenem nauku bolj ne pridigal kot o popolnem kesanju.« Neki odličen in učen redovnik, ki je pred par leti umrl, je prosil vsakega sobrata: »Molite zame, da bi mogel na zadnjo uro obuditi popolno kesanje!«

Kako si torej pomagamo, da dosežemo milost in srečo popolnega kesa?

Najprej nikar ne pozabimo, da je vsak dober dar od Boga, in da moramo tudi za milost kesanja večkrat moliti. Dalje moramo vedeti, da je korenina popolnega kesanja v ljubezni do Boga. Popolnega kesanja brez popolne ljubezni do Boga ni in ne more biti. Truditi se moramo torej najprej, da bomo skušali obujati popolno ljubezen do Boga. Poudarjamo besedo »popolno«; kajti nepopolna (manj popolna) ljubezen do Boga, ki je sicer tudi dobra, ima kot prvo naravno posledico zgolj manj popolno (nepopolno) kesanje, ki zadostuje takrat, ko se grehov obenem tudi spovemo, ne pa v smrtnem slučaju, ko spovednika ni pri roki.

Ako ljubimo Boga zaradi dobrot, ki jih upamo od njega in smo jih že tudi prejeli, imamo nepopolno ljubezen. Ako pa ljubimo Boga zaradi njega samega in nad vse, imamo popolno ljubezen. (»Zaradi njega samega«, t. j. zaradi božje neskončne popolnosti, ker je Bog neskončno dobrotljiv, svet, pravičen itd. — »Nad vse«, t. j. bolj kot vse stvari; zato smo pripravljeni rajši tudi umreti, kakor da bi ga žalili s smrtnim grehom.)

Naj objasnimo tu nekaj potežkoč:

A. ugovarja: »Saj se človek ne more prav vtopiti v te vaše znanstvene razlage. Ljubimo pač Boga, ker je Bog!« — Dobro. Tvoja ljubezen je popolna, ker Boga ne ljubiš iz kakšnega

razloga izven Boga, marveč radi njega samega — nad vse.

B. pravi: »Boga že ljubim; ne morem pa te ljubezni odtrgati od hrepenenja po večni sreči, ki bi jo rad dosegel.« — Tudi ta ljubezen je popolna; kajti kaj bo predmet tvoje večne sreče? Ali ne — Bog?

C. se oglašaja: »Ljubim Boga, pa se bojim tudi pekla.« Temu bi zatrdil: Prav imaš, če se bojiš pogubljenja; če imaš ta strah zato, ker bi te pekel za večno ločil od Boga, ki je izvor in cilj večne sreče, ne morem reči, da ljubezen do Boga ne prevladuje, da torej ni nepopolna.

* * *

Kdor se povzpne do popolne ljubezni, bo brez dvoma imel tudi popolno kesanje nad grehi, ki mu jih vest očita. »Kesanje je popolno, če se grešnik kesa zato, ker greh žali Boga, ki je neskončno popoln in vse ljubezni vreden; ali če se kesa, ker je zaradi greha Jezus Kristus trpel in umrl.« (Katol. katek. vpr. 443.)

Jasno je, da vsakdo, ki Boga resnično ljubi, obenem tudi greh sovraži in obžaluje. Človek, ki je v stanu smrtnega greha, pa obudi popolno kesanje, mu je greh v istem trenutku — še pred spovedjo — odpuščen; spovedati pa se mora pri prvi prihodnji spovedi, da spolni voljo božjo in zapoved svete Cerkve. Zgoraj razloženo resnico potrjujejo besede Jezusa samega:

»Ako me kdo ljubi, bo moja besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.« (Jan 14, 23.) Pomen teh Gospodovih besedi je ta: Kdor Boga ljubi in njegovo voljo spolnjuje, je v posvečujoči milosti in v njegovem srcu prebiva trojini Bog. Bog pa s posvečujočo milostjo v srcu ne prebiva, če je srce omadeževano s smrtnim grehom. Če torej Bog stane v srcu tega, ki Boga ljubi, je to dokaz, da popolna ljubezen tudi velike grehe izbriše.

* * *

Ali je grešniku težko obuditi popolno kesanje?

Najprej tole, kar smo že zgoraj naglasili: Iz lastnih moči, brez pomoči božje, ne moremo izvršiti nobenega nadnaravno dobrega dela. Zato nas pa božji Zveličar opominja: »Prositi in se vam bo dalo...« (Lk 11, 9.) Milost molitve podeli Bog vsakomur; če hočemo popolno kesanje obuditi, je treba pač za to milost Boga prositi.

Vprašamo: Kako so se mogli grešniki pred Kristusom, ko še ni bil postavljen zakrament svete pokore, rešiti? S popolno ljubeznijo in popolnim kesanjem. Ker pa Bog ne želi smrti grešnika, marveč da se spokori in zveliča, moremo iz tega z gotovostjo sklepati, da obujenje kesanja ni pretežko; za tiste, ki res Boga ljubijo, je pa celo lahko in se kakor samo po sebi porodi v srcu.

Katero besedilo je najprimernejše, če hočemo obuditi popolno kesanje?

Na besedi ni toliko ležeče, marveč odvisno je od tega, če kesanje res v srcu čutimo. Beseda je samo pomoček notranjemu čuvstvu. Pravilno besedilo bo pač tudi pripomoglo, da bo kesanje pravilno in popolno.

Katoliški katekizem ima to-le molitev, s katero obujamo kesanje in trdni sklep:

»Moj Bog! Žal mi je, da sem grešil. Žal mi je zato, ker sem z grehi zaslužil tvojo kazen; posebno pa mi je žal, ker sem razžalil tebe, ki si moj najboljši Oče in vse ljubezni vreden. Trdno sklenem, da te ne bom več žalil. Pomačaj mi po Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.«

To molitev zna in uporablja sedanja šolska mladina in mlajša generacija. Kdorkoli zna ločiti, kdaj je kes manj popoln (nepopoln) in kdaj popoln, bo takoj spoznal, da so razprto tiskane besede v zgorajšnji molitvi primerne in sposobne za obujenje popolnega kesanja, če pridejo res iz čutečega srca in niso le na jeziku. Začetno besedilo v zgorajšnji molitvi vzbuja samo manj popolno kesanje, ki je pri spovedi, ko prejmemo obenem mašnikovo odvezo, tudi veljavno; ne pa v smrtni nevarnosti, ko se ne moremo spovedati.

Kljub temu je to začetno besedilo sprejeto v molitev, ker je človeški slabosti nekako umerjeno in naravno, hkrati je pa oporna stopnja, ki se na nji in z njeno pomočjo povzpne na drugo bolj popolno stopnjo, t. j. do popolnega kesanja. Nič ni torej napačno, če tudi v smrtni nevarnosti porabimo to molitev za obujenje kesanja, samo da z občutkom in večjim poudarkom izgovarjamo drugi del besedila: ... »posebno pa mi je žal...« itd.

Moč popolnega kesanja vidimo na cestinarju v evangeliju. Ves potrta se je na prsi trkal in klical: »Bog bodi milostljiv meni ubogemu grešniku!« In učinek? Sveto pismo pravi: »Šel je opravičen iz templja.«

Kdor na pr. prav s srcem in odkritosrčno kliče: »Moj Bog, ljubim te. Ljubim te nad vse. Moj Bog, moja ljubezen in moje vse! Moj Bog, daj, da te bom vedno ljubil!« — je obudil dejanje popolne ljubezni, ki ga prav tako opraviči.

Take in podobne vzdihljaje polagajmo bolniku in umirajočemu na jezik in v srce: zlasti če začne umirati, preden je mogel duhovnik priti do njega. Nič ne de, če ne more več izgovarjati z jezikom; da le v srcu čuti. Za vzdihljaje ljubezni naj pridejo vzdihljaji kesanja, n. pr.: »Moj Bog, žal mi je, da sem te žalil. Moj Jezus, usmiljenjeli!«

Kdor tako ali podobno vzdihuje, je obudil popolno kesanje, ki izbriše vse grehe in dvigne grešnika v stanje posvečujoče milosti.

Se ta bi po mnenju duhovnih voditeljev imel popolno kesanje, ki sovraži greh iz strahu pred peklom, v kolikor ga greh loči od Boga, najboljšega in najdobrotljivejšega Očeta; če n. pr. takole govori: »Sovražim in zametujem vse svoje grehe, ker bi me pahnili v pekel, kjer bi bil za vedno ločen od tebe, moj Bog, ki si moj najboljši Oče in vse ljubezni vreden.« (Maccono - Schlegel: Die vollkommene Reue.) Kakor je greh hitro storjen, prav tako lahko tudi kesanje v trenutku obudimo. Ko je Gospod Jezus Petra pogledal, je ta šel ven in se bridko zjokal. Greh mu je bil koj odpuščen.

Ko smo se poučili o čudoviti vrednosti popolne ljubezni in popolnega kesanja, se bomo gotovo prizadevali, da bomo vsak večer obudili kesanje nad svojimi grehi. Ta vaja nas bo usposobila, da bomo z božjo pomočjo tudi na zadnjo uro vsaj v srcu imeli pravo ljubezen in popolno kesanje. Molimo večkrat za to milost. Končno bodi vsem priporočeno še to-le: Kadarkoli se pripeti smrtna nesreča, ko so ljudje navadno vsi zbegani, duhovnika pa ni koj zraven, pomažajmo nesrečniku obuditi kesanje na ta način, da mu na uho kličemo primerne vzdihljaje ljubezni in popolnega kesanja. Kolika sreča, če ga rešimo za nebesa! C.

Težke ure pozabi, ne pa tega, kar so te učile! Dobro razpoloženje je kakor nebo, ki pod njim vse uspeva.

Ljudje, ki nimajo nikoli časa, najmanj opravijo.

Naj stori človek, ki nam ni simpatičen (ni na oko), karkoli če, — vse obnergamo; vse pa radi oproščamo temu, ki smo zanj zavzeti.

Fr. Saleški.

Ko se nebo dotika zemlje

(K lurškemu jubileju.)

Ko so roke že utrujene od molitve in že glas pojema, pa se zaprošeni čudež še noče zgoditi, se verniki v svojem neomajnem zaupanju do Boga zatečejo k zadnjemu sredstvu. Naprosijo duhovnika, da vzame Boga samega iz tabernaklja, da povzdigne monštranco pred ljudmi; tako doseže, da bo sveta Hostija sama priprošnjica za čudež. Kakor za zmagoslavni pohod razvijejo zastave pred »nebo«, ki nje ga krasno, z zlatom obšito blago plapola v zraku. Med petjem hvalnic in ubranim zvo-njenjem se razvija procesija, osvetljena od sonca in sveč. Desettisoče broječa množica poje. Kam neki gre v svoji sveti gorečnosti? Kje hoče skušati Boga, ki to pot še ni storil čudeža? Tudi čudežni studenec z življenjsko vodo ta dan ni hotel zmagati nad smrtjo. Brez obstanka gre mimo zapuščenih piscin, odkoder so umirajoči pospravili svoja pokrivala in hoče, da prenesejo drugam nosilnice. Tudi mimo ograj ob svetišču gre dalje, četudi se njegovi velikanski loki bočijo v neskončnost, v skrivnostni drugi svet... Ali bo smrt ali življenje tisto, kar bodo pogumni bolniki v zadnjih dihih pričakali na rožnovenski esplanadi? Procesija se tam razdeli v dvojni ogromni val človeškega morja. V sredi je prazen prostor, podoben obrežju, pokritemu s posteljami vzdihujočih in z žalostnimi ostanki človeškega razsula. Skozi njih vrste si bo Bog sam kmalu napravil pot. Kakor hitro se pojavi monštranca, se dogodi isto kot v časih, ko je Jezus hodil ob obrežju Galilejskega morja, poln sočutja za revne množice. Sedaj je tu podobna množica; saj se vedno iznova ponavljajo enake boleti. Sedaj kliče množica istemu Odrešeniku iste goreče prošnje:

»Jezus, sin Davidov, usmili se me!« Jezus, sin Marijin, poslušaj me, usliši me, ozdravi me!« Naša Gospa lurška!... naša Gospa lurška!... Prosi za me!... Prosi za me!«

V tem vzvišenem trenutku, ko se nebo dotika zemlje, ko čutiš pot božjo med ljudmi zaradi čudeža, ki se pripravlja, srca v nezmagljivi bojazni skoraj nehajo biti v prsih. Odprte oči so vse zasolene. Trepetajoče ustnice krčevito ponavljajo svete prošnje. In glej! V tej množici vernih in manj vernih, ki se vsi zatekajo k istemu Bogu usmiljenja, da usliši molitev svetih, ki ga prosijo, in molitev brezbriznih, ki tudi molijo, se božja Vsemogočnost končno le vda; in čudež se zgodi med nenadnimi kriki razburjene množice: Čudež!... Čudež!... Magnificat!...

D'Agen — F. V.

Take milosti je bila deležna one dni 32-letna Ana Höfler, soproga trgovca v mestu Speyer, mati treh otrok. Tri leta je bila polna raznih bolezni. Prepeljali so jo najprej v bolnišnico sv. Vincencija, ker je imela vnetje rebrne mreže in se ji je nabiral gnojni izcedek. Kot posledica se je razvila bolezen v obistih, pa so jo morali operirati in odstraniti žolčne kamenčke. Po kratkem izboljšanju je morala od februarja 1931 dalje ostati v bolnišnici, ker se je pridružila huda španska bolezen s pljučnico, nato pa so jo motili močni srčni napadi. Odpovedalo je črevesje; kar je zaužila, je zopet izbruhala. Končno so še otopeli živci v požiralniku; nobene jedi in pijače ni mogla več zaužiti. Vročina je znašala trajno 40 do 41 stopinj. Življenje so ji umetno vzdrževali s tem, da so ji vbrizgavali raztopino kuhinjske soli. Poprej so ji pa morali dajati še krepilna sredstva za srce, ki je komaj še utripalo.

Vedno močnejše pa se je porajalo bolnici zaupanje na pomoč od zgoraj. Odločila se je kljub najtežjim oviram na božjo pot, v Lurd zaupajoč trdno v posredovanje Marije, brezmadežne Device. Smilili so se ji trije otročiči, ki jih že 3 leta ni mogla oskrbovati in vzgajati. Rekla je: »Mati božja je bila sama mati in ve, kako je materi v takem položaju.« — Na poti v Lurd jo je spremila usmiljena sestra Evgolija. Vožnja je bila huda. V Parizu je bila še enkrat previdena.

V Lurdu je koj prejela sv. obhajilo. Mogla je zaužiti celo sveto hostijo. Zvečer je dobila pri zakramentalni procesiji posebej blagoslov. Čutila je že izdatno izboljšanje. Popila je nato precej lurške vode, katere zjutraj še ni mogla prenesti. Olajšava je bila očitna, kajti okrepčala se je s primerno hrano, česar že dve leti ni mogla. Odslej je mogla uživati raznovrstne jedi, dasi boleti še niso ponehale. Na vlak so jo še morali prenesti v nosilnici. Toda njeno zaupanje je ostalo neomajno. »Ljuba Marija, gotovo mi boš pomagala, da pridem zdrava domov« — je molila ob slovesu pri jami.

Na povratku je čutila vso noč pred dohom v Pariz silne bolečine v nogah. Pred Parizom je pa naговорila spremljajočo jo redovnico: »Sestra, zdi se mi, da morem hoditi.« Medtem, ko je brzovlak prisopihal na postajo, je poskusila hoditi — bila je zdrava. Na peronu so jo že čakali naročeni nosači z ležiščem. Kako so se začudili, ko jim je bol-

nica sama prišla naproti. Sopotniki so bili polni ganotja, sreče in veselja.

Ko se je gospa Höfler vrnila v Speyer, se je dala še enkrat preiskati zdravnikom, ki so se poprej trudili z njo. Odšla je docela zdrava k svoji srečni družini.

Ozdravljena je skromna gospa; ne mara delati mnogo šuma, pač pa svetuje vsem to-le: »Imejte vero in zaupanje, stari Bog še živi!«

(Iz lista »Der christl. Pilger«, Speyer.)

Črnogorska Mati božja v Letnici

Dobro katoliško ljudstvo povsod zelo časti Mater božjo. Čim večja je stiska, tem bolj se oklepamo Nje, ki vse premore pri Bogu.

Na jugu naše države, v skopljanski škofiji, je starodavna Marijina božja pot, ki je ni uničilo turško konjsko kopito. Bila je že v prejšnjih hudih časih in je še danes pribežališče vseh vernikov obširne škofije. Potres zadnjih let je uničil staro cerkvico; a v kratkem času je dobila Marija nov, veličasten dom, ki pa še ni docela dograjen. Prav za prav bi morala tu stati cerkev po načrtu mojstra Plečnika, pa so se odločili za posnetek saraevske katedrale. Cerkev kraljuje na griču. To je naša Letnica.

Praznik Marijinega Vnebovzetja je tu prošenje. Že nekaj dni prej se zbirajo množice v Letnici, kjer so svojčas dobri dušni pastirji postavili mogočno lopo za posamezne katoliške župnije. Vsaka družina ima svoj oddelek; tu stanuje, kuha in sprejema goste. Gostoljubnost je na jugu velika. Nekateri pridejo peš iz najoddaljenejših krajev, tako iz Djakovice, iz Prizrena, kar znaša do 100 km. Največ se pripeljejo na vozovih. Več dni traja romanje. Vse je veselo in prepeva. Ciganska muzika svira. Kadar je slovesnost in sv. maša v cerkvi, vse utihne.

Katoliško ljudstvo v teh krajih je dokaj pobožno. Vsak si želi, da so ti dnevi bogati milosti. Duhovniki prihajajo iz vse škofije. Treba je spovednikov za Albance, za Srbe in Hrvate; tudi Slovenec in Nemec opravi tu svojo božjo pot. Naši naseljenci bodo našli v Letnici svoje druge Brezje. Da bi le imeli tisto vnemo, ki jo očituje tukajšnje domače ljudstvo, ki je prožeto z vero pripravljeno za vero tudi trpeti. Vprav tu v Letnici, v Stubli in v Binaču, so mučeniška tla oškropljena s krvjo spovedovalcev sv. vere. Pred skoraj 100 leti je tekla tukaj kri za Kristusa.

Na vigilijo opoldne so zvonovi slovesno naznanili, da prihaja nadpastir prevzv. gosp. dr. Ivan Franjo Gnidovec, da bi sam vodil versko slavlje na Marijin dan. Prišel je peš, več ur hoda, kot je to njegov običaj. Zjutraj je spovedoval in birmoval v Stubli in potem s svojim služiteljem gosp. Koljem šel peš k Mariji. Pravijo, da je na Evharistični kongres

pred 2 letoma prišel peš iz Uroševca 30 km. Dočakala ga je duhovščina in velika množica naroda. Pot mu je bila v Marijino svetišče, kjer so verniki prejeli nadpastirski blagoslov. Kako jim je drag svetoživeči verski učitelj in nadpastir!

Pred Marijin oltar prihajajo dobri verniki, ki so povečini siromašni. Odelo jim za silo pokriva ogorelo telo. Vmes so tudi lepe janjevske in prizrenske narodne noše, ženske v širokih dimijah in z visokim naglavjem, moški v ozkih čakširih in na glavi bele kاپice. Mnogo je tudi pravoslavnih in muslimanskih romarjev. Veliko zaupanje imajo do Črnogorske Majke božje. Muslimanke so v črnem odelu s feredžo na obrazu, ki jo pa umaknejo, ko pridejo v cerkev. Pred Marijo sedejo in jo prosijo pomoči v vseh potrebah. Mnogokrat so bile uslišane, zato prihajajo vsi njihovi rodovi tu sem prosit pomoči. S seboj vodijo in prineso deco, kateri naj Visoka Gospa podeli zdravje. Matere dojijo svoje otroke z željo, da bi sreča spremljala otroke v življenju. Vsak prinese kak dar Mariji: razne prtiče, vezenine, denar. Tudi kakšna ovčica je med darovi.

Na praznik je bilo več sv. maš, obhajanih je bilo letos preko 4000 ljudi. Ob sedmih je bila sv. maša posebej za mladino, ki je imela skupno sv. obhajilo. Prelepo je bilo. Duhovnik jih je navduševal za čednostno in čisto življenje. Marija in Evharistija je rešitev za mladino! Ob devetih je bila pontifikalna sv. maša s propovedjo prevzv. gosp. škofa v hrvatskem in albanskem jeziku. Ogenj za Marijo naj gori v naših srcih in v naših družinah! Središče pa je Jezus. Množice so zopet pristopile k mizi Gospodovi. Ni hotelo biti konca. Po sv. maši je bilo birmovanje odraslih. Tu smo v deželi laramanov.

Na večer je Letnica oživila v morju lučic. Petje na čast Evharističnemu Kralju je odmevalo. Mogočna teoforična procesija na prostem je združila vse tisoče k molitvi in češčenju, ki je trajalo pred izpostavljenim Najsvetejšim še pozno v noč. Kristus Kralj naj kraljuje povsod! Vsa cerkev je bila en vzdih, ena prošnja, ena molitev.

Na sv. Roka dan je bila procesija k cerkvi sv. Roka na hribu. Lepa gozdna okolica je bila deležna iskrene pobožnosti in verskega navdušenja. Še ves dan so množice prihajale nazaj v Marijino cerkev in se vračale

kot čebelnice k svoji Matici. Mnogo je bilo še spovedovanja. Neumorni gosp. škof je zopet povzel božjo besedo in navduševal za lepo krščansko življenje. Poslavljam se od Letnice, a od Marije nikdar. K.

NA MARIJINIH POTIH

Pri družbi v službi

Čudni so tile moji ljudje,« je nekaterikrat ugibal dobri gosp. Anton, »tako nezaupljivi so, tako zaprti, prikriti. Nobene reči skoro ne izvem naravnost; vse pride do mene le tako po dolgih, dolgih ovinkih.«

Pa je bilo res tako. Če se je družbenica možila, je prikrivala to svojo skrivnost, kakor bi se bila bala, da ji bo voditelj odjedel ženina in njegov dom; ali da bo morebiti njo počrnil in jo obgrizel pri njegovih ljudeh, da je potem ne bodo marali v hišo. Ali če je šla katera v službo iz župnije ven, v sosedne kraje ali pa v mesto, je zvedel za to namero morebiti šele zadnji trenutek. In kdo ve, če za tem zadnjim trenutkom ni tičal strah: »Če se prej izdam, pa mi bodo preprečili pot v to dobro službo, morebiti s kako strašilno besedo pri starših, morebiti pa bi skušali kakšno drugo dekle spraviti na to mesto, ker ji bolj žele srečo, kakor pa meni.«

In če je šla taka — mesta in mestnih potov nevajena — stvarca v službo z družbenim priporočilom, kolikokrat je moral z bridkostjo priznati: »Od nas je šla dobra, nepokvarjena, iz mesta se je pa povrnila kakor pobeljen grob. Na zunaj nališpana kakor nevesta, znotraj pa polna gnilobe in trohnobe. Bolna na duši, morebiti tudi strta na telesu.«

Stikal je mož za vzrokom, in našel ga je. Ne enega, še več. Morebiti iz domačega kraja odtrgana stvar družbenega priporočila na novem kraju niti izrabila ni. Ali zato, ker se sama ni znala kam obrniti, ali zato, ker so ji tisti, ki so jo spravili v mesto, namenoma zabranili dostop v družbo, da bi ne bila prepobožna; morebiti se je tudi sama hotela odkrižati družbenega jarma, češ, da ji je pretežek, ali da ji je dajal premalo svobode. Izstopiti iz družbe ni marala; da bi ji družba dala slovo z izključitvijo, jo je bilo sram, in tako je bila pot v službo najpripravnejši korak za slovo življenju v družbi. Morebiti je bilo v

družbi sami premalo družabnosti. Kljub množici tovarišic, dobrih, boljših in najboljših, se je nekatera počutila samo, osamelu. In ko je prišla drugam, ni našla pota v ondotno družbo; z domačo družbo so pa bile še tiste rahle vezi pretrgane in porazane, in tako je šlo potem naprej navzdol. Treba je bilo plavati skozi valove; skozi valove mnogokrat kalnega življenja na kmetih, skozi nevarne valove predmestnega, malomestnega ali tudi veliko-

M. Laach

Kristus — Kralj

Jos. Urbanija

Dom Brezmadežne v Mali Loki

Brezmadežna

mestnega življenja, ki jim je bilo delo na kmetih prenizko.

Tudi za rešitev tega vprašanja je videl g. Anton v osebi Matijevčeve Tone precejšnjo pomoč. Za članico Marijine družbe, ki gre proč iz domače župnije, nikakor ni zadosti, da pošlje vsako leto samo enkrat lastnoročno pisano posvečenje; — vse leto mora ostati v zvezi z domačo družbo. Kaj vse leto? Ves čas, dokler biva v tujini! In to zvezo naj vzdržujejo dekleta same. Domača hiša sama stori sicer mnogo, a vendar premalo. Ne zmore vsega. Dekle v tujini naj čuti: vsa družbena srca utripljejo zanj; vsako oko se s skrbjo ozira za njo; vsi želimo vedeti, kako se ji godi. Zavest

skupnosti pod varstvom Marije naj rodi sadove, katerim se bo svet čudil.

Pa je že tako res. Nadškof Jeglič je nekoč dejal: »Kadar sem hotel kaj dobrega in koristnega vpeljati v svoji škofiji, takrat se je zdelo, da je zacvilil ves pekel, ki je šel na delo, da bi dobro namero in njene uspehe preprečil.« Tako ali podobno.

Ko sta voditelj družbe in Matijevčeva Tona razmišljala, kako bi utrdila zvezo med družbo in njenimi po svetu razkropljenimi člani, je baje tudi pekel začutil, da bo pri tem delu malce prikrajšan, pa je šel z vso paro na delo, in poskušal napadati in podirati, kjer bi bil človek najmanj pričakoval. Pa kaj hočemo: saj je to njegova in vseh napadalcev navada.

»Čemu ta novotarija!« so nekateri vzklicali. »Kje bodo pa dekleta jemala denar za tista večna pisanja!«

»Pa delati morajo, delati, ne pa pisariti! Pisarijo naj tisti, ki imajo čas.«

»Ali domačim nič ne zaupa, da bi ji morali še drugi pisariti! Ali je očetova in materina beseda brez vsake veljave?!«

Kakor bi bil kdo res hotel očetovsko in materinsko oblast prikrajšati. Ali pa, da bi hotel, naj si družbenice dopisujejo dan za dnem. Potem pa še: kdo pa povrača denar za tista pisanja, ki romajo po javnih in skrivnih poštah ne v službi Boga in Marije, tudi ne v službi ljubezni, ampak naravnost v službi greha in pokvarjenosti?!

»Denar bi rad izpulil iz naših deklet« — so natolcevali drugod. Čemu pa bo družbi denar! Ali ga niso doma bolj potrebni? Le kako se ta človek more ponašati, da pozna četrto božjo zapoved!«

In še marsikaj drugega so govorili, hkrati pa obsojali družbeno vodstvo, deloma iz hudobije, deloma pa tudi — le bomo pravični in usmiljeni — iz preveč razgrete domišljije, ki vidi strahove tam, kjer jih ni.

»Kaj nas briga, kako govorijo,« je odgovarjal voditelj svojemu zboru; »mi bomo šli po začeti poti naprej. Nič odnehati! Bo že izkušnja pokazala, če delamo prav.«

Dekleta so pa odhajale v službo drugam in se spet vračale.

Odhajale so skrivaj, natihome, kakor da bi se bale, da bi jim kdo odjedel v mestu izkopani zaklad. Pretrgale so vsako zvezo z družbo, češ da niso več otroci, da bi jih kdo komandiral in že same vedo, kaj delajo.

Odhajalo jih je pa več tudi dostojno, kakor se spodobi ljudem, pa naj imajo v

pravilih zapisano, da se je treba od družbe posloviti, ali če nimajo tega nikjer zapisanega.

Odhajala je Skrivanova Tončka.

»Ne grem rada,« se je nekako opravičevala, »pa ni drugače. Vsi ne moremo biti doma. Preveč nas je.«

»Pojdi, če res moraš,« ji je govoril voditelj, »pa ostani še vedno naša. Mi bomo molili zate, ti se pa nas spominjaj. Veselilo nas bo vse, če bomo mogli tvoja pisma brati tudi pri naših shodih.«

»Komu naj pa pišem?«

hajale so druge, sicer brez sramote, ali pa so jo znale umetno prikriti, prihajale so v spremstvu ošabnosti, nadutosti in domišljavosti, kakršne je zmožen le človek popolnoma prazne, votle in puhle glave. Komaj da so znale najti dom, čeprav se v par letih trava do domače hiše še ni zarastla; svojih znancev in znank iz šolskih let niso več hotele poznati; vse domače jim je bilo tako majhno, nespametno, neumno. Še beseda jim je tekla vse drugače, zakaj domača govorica, hm, tako kmetska, tako groba, nič izglajena...

Križ — edino upanje

»Komur hočeš. Matijevčevi Toni ali Drobljanovi Meti; lahko pa tudi kar naravnost na Marijino družbo v Skalovju. Saj veš, kje je to.«

»Vem,« je pokimala.

Šla je in ostala še vedno v zvezi z domačo družbo. Ne samo z nevidno vezjo molitve, ampak tudi z vidno vezjo pisanja. Poročala je vestno, kako se ji godi, kako obiskuje tam shode, kakšne tovarišice je našla ondi, kam so šle na božjo pot, kako lepo se med seboj razumejo, čeprav so skupaj nanesene iz vseh krajev naše domače zemlje, od severa in juga, od vzhoda in zahoda.

Domačih poročil pa tudi ni nikoli zmanjkalo.

Odhajale so dekleta in se vračale. Ali za vedno, ali morebiti radi zdravja ali so prišle samo malo na dopust.

Prihajale so in z nekaterimi je prihajala tudi senca mestnega življenja. Pri-

Za vsemi temi, tudi za onegavo Katro ob veliki cesti, pa je šla ljudska sodba: »Kako so se izpačile! Sram jih je, da so pri nas doma.«

Vrnila se je Tončka in tudi druge, pa so bile lepo domače, prijazne, brez zavihanih nosov, z vsem zadovoljne, z domačo govorico na jeziku, polne radosti...

Za njimi pa je šla spet ljudska sodba, natihoma in glasno: »Nič jih ni mesto izpačilo. Kakršne so šle, take so se vrnile.«

Vstop nazaj v domačo družbo jim ni bil prenizek, pogovor z dekleti ne predolgočasen, in če so odhajale nazaj v službo, so puščale doma najboljše vtise in vzele s seboj najlepše spomine. Prijateljske vezi so se še bolj utrdile.

In s Tončko vred je še nekatera druga izjavljala: »Poleg očeta in matere se imam za to, kar sem in kar imam, predvsem zahvaliti Mariji in njeni družbi. Vez prijaz-

nosti, ki nas veže, čeprav smo daleč narazen, dih ljubezni, ki ga čutim iz vsakega pisma, oboje mi je v mnogih težavah moč in bodrilo in tolažba. Kar čutim, kaj smo, ker smo enega duha, enih misli.»

Da, da! Zavest: »V Marijini družbi sem« in pa stalna zveza z njo, je že nekatere rešilo poraza in pogube. In tisti, ko

te vezi vzdržujejo, vrše imenitno apostolsko delo.

Kaj naj pa rečemo tistim, ki te vezi trgajo, ki se ponašajo, češ saj nismo več otroci. Sami vemo, kaj delamo...

In vendar ne vedo...

Molimo zanje... Za naše brate in sestre, ki nočejo biti z nami... J. Langerholz.

N A C I L J U

Učiteljica ponižanih

(Iz življenja Marjetke Sinclair. — Priredil L. G.)

Ali jo bom še našel živo,« je premišljal nekdanji Marjetkin spovednik, ko se je bližal sanatoriju, kjer je ležala težko bolna Marija Franciška. »Hudo mi je. Mar sem jaz zakrivil to, ker sem ji svetoval samostan? Morebiti bi bila v posvetnem življenju zdrava kot roža, zgled vsej okolici in ji kazala novo pot k Bogu. Pot preproste deklice, ki ni na njej nič posebnega in vendar hodi svetniško življenje. To bi bilo vprav za ta čas, ko hoče biti človek naraven in si išče preprostosti svetega ubožca iz Asizija. Morebiti nisem prav storil. Mar je ta bolezen znamenje božjega nezadovoljstva nad tako izbiro poklica?«

Upognjen je stopal dobri duhovnik in srce mu je bilo žalostno. Nič ni videl, da je sonce

preveselo sijalo, da so mu spotoma prepevali ptički pesmice in da je iz vse prelepe narave odseval božji obraz. Ko je tako dospel v zelen gaj mirt in večno zelenih dreves, ki se je med njimi dvigalo belo poslopje sanatorija, je vprašal mimoidočo usmiljenko za Marijo Franciško. Ta ga je brez besed vodila v drugo nadstropje, v čisto sobo, katere okna so bila na stežaj odprta in svež val zraka se je pretakal po sobi kot po zelenem gozdu. Ko je Marjetka zagledala svojega dobrega duhovnega očeta, čigar besede je zmerom z največjim spoštovanjem sprejemala, ji je obraz srečno zažarel:

»Oče!«

V blede lice se ji je natočilo nekoliko kapljic krvi od veselega presenečenja. Saj je to vendar dobro lice onega človeka, ki ji je bil v dneh razpotja svetovalec in tolažnik.

»Hvaljen Jezus Kristus!«

»Amen na veke,« je ganjen odvrnil duhovnik.

Usmiljenka se je polagoma umikala proti vratom. Naj ostaneta sama dobra človeka, ki se imata morebiti toliko pomeniti o duhovnem življenju Marije Franciške.

»Ali si srečno dete, v samostanski obleki?«

»Oh, presrečna sem.«

»Tudi zdaj, ko si bolna in sama?«

»Tudi. Vedno sem si želela trpeti za Jezusa. Rada bi namreč po smrti poletela kot bel golobček naravnost v nebesa. Zatorej vzamem nase sleherno bridkost in bolečino, da se izčistim s tem za Jezusovo bližino, ko pride moj čas.«

»Pa ne trpiš nič domotožja za samostanskim življenjem?«

»Oh, oče, hudo je. Pa ker je za Jezusa, je sladko! Zmerom se tolažim: kakor tam, tako jemljem tudi tukaj sleherno bridkost v čast in slavo Jezusovo!«

»Oh, dete, kako si me potolažilo. Misli!

Christus Rex

Kristus vlada

sem, da ni bilo prav, ker sem ti svetoval samostan. Zdaj pa vidim, da sva bila oba orodje božjih rok.»

Marija Frančiška je blaženo zrla v plemeniti obraz svojega nekdanjega spovednika. V njem je videla oni kos svojega življenja, ko je še tipala za svojim bodočim poklicem. Spomnila se je tovarišic v tovarni, Patricija, ki je danes, kakor ji je pred nedavnim sporočila mati, globoko veren fant in v zgled vsej okolici. Spomnila se je dolge ulice v delavskem okrožju, onih zvestih očesc delavskih otrok, katerih čaka še toliko razočaranj, toliko pohujšanj! In bogve, ali se bo kdo zavzel zanje? Oh, saj jih je sleherno jutro priporočala božji Materi. Mislila je na brata, ki se potepa nekje po Kanadi. Ali ni krenil s prave poti? Ljubi Jezus, varuj vse moje domače, vse bedne zemljane, posebno tiste, katerim je zagrnili oči mrak brezverja. Prižgi jim luč vsaj na smrtni postelji.

Tako so se podile v Mariji Frančiški misli za mislijo, katere ji je vzbudila navzočnost duhovnika Agiusa.

»Moja dobra deklica, Gospod je zmerom pri vas, ker vas ima rad. In nikoli vas ne bo pustil same, najsi pridejo še hujše bolečine.«

»Resnično, oče, čutim ga zmerom pri sebi. Čudovito je bilo to, oče. Ko sem namreč delala zaobljube, me je tiho Jezus vprašal: Marjetka, ali si moja, ali si last teh mnogih predmetov, na katere se še zmerom navezuješ? — Samo tvoja, ljubi Jezus...«

In, dragi oče, kako se je to na zunaj poznalo! Do zaobljub sem bila zmerom zdrava kot riba. Zadnjikrat sem bila bolehná, preden sem vstopila v samostan. Odkar pa sem Jezusova, sem takoj zbolela. To je prvo znamenje njegove navzočnosti. Oh, kako sem srečna!

»Kako ga pa kličeš, ko ga začutiš v svoji bližini?«

»Ljubi, sladki Jezus.«

»Mar ti kdaj kaj odvrne?«

»Da, ljubljenska moja!«

»Ali si ga kdaj videla v obraz?«

»Da, pa bil je silno žalosten.«

»Ali te kdaj kaka notranja zadeva vznemirja?«

»Ne, oče.«

»Srečno dete! Pa vendar mi povej, ali slišiš govoriti Jezusa, kakor na primer zdajle mene?«

»Ne, le v srcu.«

»In ali ga vidiš s telesnimi očmi?«

»Ne, le z duhovnimi. Čutim ga s tako silo, da vem, da je pri meni. Vidim ga notranje tako živo kakor vas ta trenutek.«

»Svetniško dete,« je šepetalo duhovnikovo srce.

Crnogorska Mati božja v Letnici

»Oče,« je bolnica nenadno solzno zašepetala.

»Moliti ne morem. Svojih vsakodnevnih duhovnih opravil ne opravljam. Zmerom ga čutim ob sebi in se blaženo topim. Pri tem pa pozabim na dolžne molitve. Dan mi poteče, kot bi z roko mahnili. In vendar vem, da je naša stroga zapoved, da izmolimo sleherni dan določene dnevnice. Kaj naj storim, oče?«

»Ubožica, da te take stvari mučijo! Jezus vendar ne bo želel nekaj nemogočega. Če stoji pri tebi, ga z dušo moliš. Zreš mu v mile oči in umiraš od nebeške sladkobe. On želi, da ga tisti dan ne molijo ustnice, marveč le srce.«

»Oh, oče, hvala vam za tolažbo! Tako sem znova mirna. Vedno se mi budi misel: Jezus te ima rad, sicer ti ne bi poslal bolezní. Saj je to njegova najljubša poslanka. Mar ne, oče!«

»Je, dete, je. Njegova si od takrat, ko si se odtrgala od posvetne ljubezni k večni. Pustila si Patricija in šla k Jezusu. Vidiš, čakal te je kot ljubljena ovčica. Zdaj sta kot bratec in sestra...«

»Marjetka, dovoli, da te kličem s starim

imenom,« je dejal duhovnik po kratkem premolku, »katere knjige najbolj ljubiš?»

„Sveto pismo novega zakona“ in „Hojo za Kristusom“. »Peto poglavje tretje knjige mi je posebno pri srcu, kjer je toliko lepote o Jezusovi ljubezni.«

»Da, da, dete! Jezusova ljubezen je čudež vseh ljubezni.«

Vzel je sveto pismo iz njenih rok in se zagledal v Pavlova pisma.

»Glej, Marjetka, ali ni nam katoličanom tako kot piščančkom pod toplim perjem ko-

»Po tebi, Jezus, bom poslej mnogo storila za svoje neznane brate,« je srečno mislila Marija Frančiška. »Če ne bom drugega mogla, bom neprestano vzklikala: Sladki Jezus, ne pozabi jih ob uri smrti!«

»Zdaj pa grem. Bog ve, ali se bova še videla v tem življenju. Ali bi se morebiti želela še izpovedati, preden grem?«

»Rada, oče.«

Za trenutek jo je pustil samo, nato pa se mu je izpovedala od prvih otroških do poslednjih odraslih dni. Duhovniku je trepetalo srce

Kip crnogorske Matere božje neso v novo cerkev v Letnici

kljinim? Pomisli samo: Vsi smo udje Kristusovega telesa. Po naših žilah se pretaka njegova kri. Zatorej smo si bratje kristjani vsega sveta. Tam na samotnem otoku Tihega oceana je krščen divjak, ki ni več divjak, marveč tvoj brat. Po Kristusu je tvoj brat. Iste nebeške misli čuti kot ti. Enake posmrtnosti pričakuje kot ti. Kristusov nauk je vseobjemajoč, vse tolažeč in gre s človekom tudi onstran življenja. Glej, dete, zjutraj mašujem; v istem času mašujejo napoznati bratje v vseh cerkvah sveta. Vsi nepoznani molimo istočasno poznanega Jezusa. Istočasno se on daruje za vse te milijonske množice svojih otrok. Oh, saj ne morem objeti misli, ki jo čutim, prevelika je. Le to morem iztisniti iz sebe: toplo nam je, ki smo udje Kristusovega telesa...«

Marija Frančiška je zamaknjena poslušala. Zdelo se ji je, da so se za hip odprla nebesa in vidi dobrega Jezusa, ki se ji ljubeznivo smehlja: Pridi, sestra, pripravil sem ti prostor, ki si ga zaslužila z nedolžno ljubeznijo do mene...

od ganotja, ko se je zagledal v sneg njene duše. Saj ni vendar nikoli privolila niti v mali greh. Poljubiti ji je dal križ, pobožal jo po bledih licih in z rosnim očesom brez besed zapuščal sobo. Mrmral je vase: Resnično svetnica je! Brez krivde sem, ker sem ji nasvetoval v samostan. Gospod jo je hotel imeti vso zase...

Marija Frančiška je zaprla oči. Sonce se je razlilo skozi okno in pokrilo vso njeno postelj. Pod oknom so se prelijale tako čudovite pesmice liščkov; veter je pregibal goste liste sadnih dreves in odkrival gnezdeca z mladiči in mlado mamico. Kot čuvarji so stali na straži samci in kratkočasili svoj zarod.

Ob slabotni, a presrečni Klarici pa so stali Jezus, Marija in Jožef...

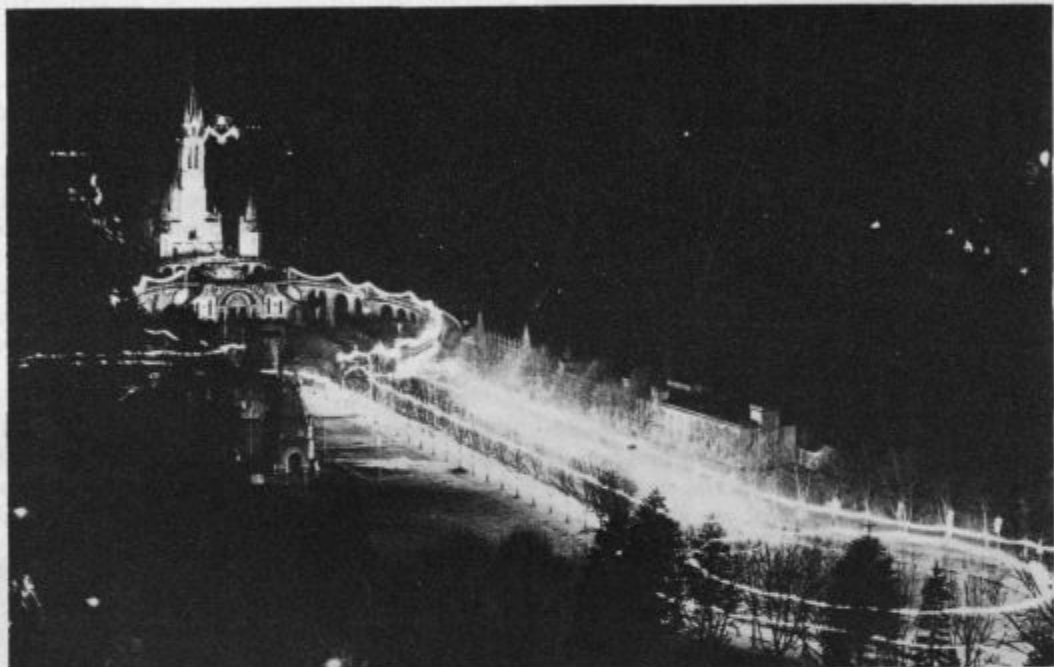
Sestra, ki je stregla Mariji Frančiški vseh devet mesecev bolezni, je videla čudovite stvari. Sicer je bila navajena na živo ljubezen, na angelsko potrpežljivost in vdanost v božjo voljo, saj je vendar že toliko svetih duš videla

umirati v tej sobi, toda take deklice še ni doživela.

Zgodilo se je, da so Marijo Frančiško napadle posebne bolečine, zapuščenost in domotožje po samostanski celici. Slehernega človeka bi to porušilo, da bi si vsaj v tožbi iskal tolažbe. Njej ni niti trenilo oko, sredi največjih muk ji je igral smehlaj okrog usten. Nadzemska moč je imela, da je zmagala svojo telesnost. Po takih dnevih je rekala svoji strežnici:

je bila velika žena v majhnih stvareh. V onih stvareh, ki jih nihče ne opazi, a so prav radi tega najtežja premagovanja v njih. Ko človek zmaga majhne, komaj vidne zapreke, gre kot zmagalec tudi skozi čeri in široka bojna polja.

Posebno hudo ji je bilo za samostanom. Ljubila je namreč z izredno navezanostjo svojo hišo molitve, uboštvu in pokorščine. Tlikrat je napeljavala govor o celicah, kjer je skrito življenje mnogih svetih duš. Čestokrat jo je strežnica opozarjala na trdoto samostan-

Nočna razsvetljava v Lurdu

»O sestra, kako čudovito lep dan sem danes preživela!«

»Kako pač?«

Tedaj je smehljaje odvrnila: »Dan velikega trpljenja...«

»Kako more biti trpljenje, tolika sreča? Tega ni še nihče rekel v tej sobi.«

»Oh, prijateljica, če s tem trpljenjem le eno samo dušo pridobim za Jezusa, je to že nedopovedne vrednosti. In čutim, da je moje trpljenje te mesece že marsikoga ganilo. Saj Jezus te muke porabi, da nekomu z njimi oči odpre. Oh, želim si mnogo bridkostnih dni!«

— — — — —
Marija Frančiška je bila zmerom ljubezniva. Nobena boleost, nobena samotnost je ni podrla. Zmerom je bila pripravljena na usluge, na dobro besedo, zmerom čakala, komu bi mogla pomoči. Sama ponižnost, ustrezljivost in hvaležnost za najdrobnejšo stvar, to je bilo vraščeno v njen značaj. Kakor Mala cvetka

skega življenja, češ, da mora biti pač nezno-sno, prenašati slabo hrano, zbujati se sredi sladke noči in podobne težave. Ona pa, ki prečestokrat ni hotela niti kot bolnica uživati hrane, da bi se na ta način pokorila za velike grešnike, je preprosto odvrnila: »Saj v tem je ravno vsa sreča!«

Mnogokrat je sredi premišljevanja zatrjevala: »Bog tako hoče!« Brez dvoma je premišljevala o dalji med seboj in samostanom. Da bi se potolažila, je sleherni dan opravljala vse predpise, kolikor ji je pač dopuščala bolezen, katerih se je navadila v hiši sreče. Posebno v pokorščini se je vadila. Svojo strežnico je poslušala kot najvišjo predstojnico. Zlasti pa je imela veliko hrepenenje do vsakodnevne svetega obhajila. Že zarana se je prebudila in hrepeneče čakala, kdaj pride Jezus. Ko je končno zaslišala zvonček, je vztrepetala od nemira in vse telo ji je klicalo: Jezus, presladki Jezus...

*

V Ljubljano gremo...

Marjetka je čudovito ljubila vse božje stvari: tičke, cvetlice, murnčke in sploh vse drobne, najbolj zapuščene predmete božje ljubezni. Ko je še kot deklica prihajala na prostrane ravnine na počitnice, kjer je vse živelo od trave do silnega drevesa, je zaražala njena duša, ki je poznala le temote delavskih ulic, ko da so se ji odprla vrata v raj. Sleherno stvarco je pobožala, čebelico je pobrala s tal in jo položila na sladki cvet,

poljski miški, ki je glodala pšenico, se je smehljala, od zelenih senožeti se je oplajalo njeno srce. Bila je kot nekdanji veliki ubožec iz Assisija. Tudi tu ji je bila v veliko tolažbo v samotni navzočnost sladke božje narave. Mnogokrat je priletel ptič na okno ali na stranico postelje in se čivkajoč z njo razgovarjal. Priletela je čebela ali osa in krožila nad njeno glavo. Mariji Frančiški je bilo, ko da se spreha po zelenih gajih. Posebno še, ker ji je neka žena prinesla kanarčka, ki ji je prepeval ves dan. Ob zglavju na omarici je stala kletka, v njej pa drobno žolto telesce, ki je tako nedolžno zrlo v bolnico!

Nekoč pa se je zgodilo, da je ves dan hudo kašljala. Nenadoma se ji je že med kašljem pognala osa v grlo in jo pičila. Že brez tega je trpela velike muke v grlu, zdaj pa je vse v grlu zateklo, da je komaj dihalo. In vendar se ni umaknil smehljaj z njenih lic. Saj to je vendar živalica, ki jo je Jezus poslal, da ji prizadene novih bolečin za tuje grehe. Sleherni križ je bil Mariji Frančiški nova sladkost.

»Pridi, Jezus, vzemi me k sebi za vse veke. Brez tebe ni življenja. Ti si mi zrak in hrana in vsa sreča življenja. Ti si moj veliki in vendar mali Jezusček, ki te tako ljubeče poznam iz tabernaklja...« (Dalje.)

Misijonska šola v Kongo

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Katoliški shod na Dunaju od 7.—12. septembra je bil zasnovan na najširšem programu, pa se je tudi izvršil z vsem sijajem in ob sodelovanju ter tekmovanju vsega krščanskega prebivalstva na Dunaju, saj je bil kongres obenem spominsko praznovanje, ko je bil Dunaj pred 250 leti rešen divjega turškega navala. Značilen je bil zlasti nadvse prisrčni sprejem papeževega zastopnika, kardinala in patriarha La Fontaine iz Benetk. Od meje do Dunaja so ga pozdravljala odposlanstva in številne množice; na Dunaju je pa bil deležen tolikšne počastitve, kakršne ne doživi noben svetni poglavar. Tujcev, osobito iz Poljske, Češkoslovaške, Ogrske in Nemčije je prišlo nad četrto milijona. Poleg peterih kardinalov (med njimi tudi iz Pariza), je bilo navzočih ob slavnostnih dneh na Dunaju 36 škofov in nadškofov. Okrepitev verskega duha in krepkega življenja bo najlepši sad te ogromne in veličastne manifestacije.

Dunajski nadškof kardinal dr. Božidar Innitzer je zapisal 10. septembra v katoliškem nedeljskem listu »Sonntagsblatt« naslednje pozdravne besede: »Stojimo sredi splošnega katoliškega shoda. Mnogo tisočev vernikov je privrelo na Dunaj. S svojo navzočnostjo svedočijo neomajno zvestobo in pripadnost sveti katoliški Cerkvi in njenemu nauku; s tem spričujejo svojo ljubezen in otroško zaupanje svetemu Očetu, ki spremlja to zborovanje, s svojim blagoslovom. — Veliko pričakujemo od tega katoliškega kongresa; saj smo se sešli, da pokličemo vsemu svetu v spomin, da je srečna bodočnost človeštvu zagotovljena le tedaj, če zopet polni iskrene pripravnosti in pokorščine darujemo svoja srca Kristusu in njegovim zapovedim...«

Škofje iz Nemčije so s svojega II. letošnjega zborovanja v Fuldi poslali brzojavni pozdrav na Dunaj s to-le vsebino:

»Nadpastirji vseh nemških škofij pošiljajo od svetišča, ki je posvečeno apostolu Nemčije, katoliškemu shodu na Dunaj srčne pozdrave s prošnjo za blagoslov iz nebes, zavedajoč se izpričanega blagonosnega pomena, ki ga imajo katoliški shodi za Cerkve in ljudsko življenje. Zaupajmo na Boga, da bodo imela zborovanja teh dni s podpiranjem Katoliške akcije najbogatejši uspeh tudi za dežele preko avstrijskih mej.« — Kardinal Bertram.

Pomen božje poti. Na sto in stotisoče romarjev je došlo to poletje v Trier, kjer je bila na vpogled tunika (halja), ki jo je po izročilu nosil Kristus sam. Romarjem je dal trierski škof to-le navodilo: »Kdor bi hotel

priiti, da ustreže — kar je sicer umljivo — zgolj radovednosti, naj rajši ostane doma. — Vsakdo, ki se udeleži romanja, naj stori to v duhu vere, globoke, žive vere v Kristusa, Sina božjega; nihče ne bo hotel gledati in častiti obleke Kristusove, če ni poprej prejel zakramentov sv. pokore in sv. Reš. Telesa.« »Da bi napredovali v ljubezni do Jezusa, to je pomen in smoter romanja v Trier.«... — Isto velja za vsako božjo pot!

V Trier je bilo do Vel. Gospojnice naročenih tisoč posebnih vlakov. Listi poročajo o čudežnem ozdravljenju 56 letne Katarine Wilman iz Mutterstedta v Falci. Pripeljala se je z romarskim vlakom in je hipoma ozdravela, ko se je smela dotekniti Jezusove tunike. (To se sme zgoditi samo ob gotovih urah, če ima bolnik potrdilo svojega župnika in ga pripusti zdravnik.) Omenjena Katarina je bila 4 in pol leta v postelji in bila tudi že previdena. Ohranili so jo pri življenju samo z vbrizganjem. Samo po bergljah se je mogla s težavo nekoliko premikati. Sušil se ji je mozeg in je močno trpela. Zdravnik ji je vožnjo odsvetoval, a se ni dala pregovoriti. Ko so se ji po dotiku tunike naenkrat povrnila moči, je trierski zdravnik dr. Rosen brzojavil na njen dom: »Gospa Katarina Wilman zdrava!« Srečna in vesela se je vrnila k svojem. Preiskava na Röntgenju je svedočila, da ni več nobenega sledu prejšnje bolezni.

Drugi Lurd — v Belgiji. Beauring v Belgiji je zadnja leta zaslovel prav tako in še bolj kot Fatima na Portugalskem. Ne izrekamo nobene sodbje, saj tudi cerkvena gosposka ni dala nobene izjave, marveč vse to le previdno opazuje. Začetek čudovitih prikazni smo svoj čas že opisali. Ker se ponavljajo čudežna ozdravljenja, prihaja v Beauring čimdalje več ljudi tako, da si morejo velikanske množice ogledati kraj prikazovanja Matere božje le mimogrede in morajo takoj napraviti prostor drugim, ki prihajajo tja ali iz radovednosti, ali iz pobožnosti, ali pa z željo, da bi ozdraveli. Do 5. avgusta je število letošnjih romarjev že preseglo 1.400.000. Ta dan se je pripeljalo v Beauring na raznih vozilih 101.842 oseb, z vlaki 30.000 potnikov, 50.000 jih je čakalo že od prejšnjega dne. Zdravniki so ugotovili, da je bilo 5. avgusta osem ozdravljenj, ki se ne dajo naravnim potom razložiti. — 26. avgusta je obiskal škof msgr. Fr. Emanuel iz Rima Beauring; po naročilu kongregacije sv. obredov naj bi se na lastne oči prepričal o nenavadnih dogodkih tega kraja, ki so povzročili toliko zanimanja po vsem svetu. — Sedaj so

pričeli graditi novo železniško progo, ker do-
sadanja ne more zmagovati vsega prometa.

Zunaj domovine. Umrli je profesor škofij-
ske gimnazije v Gradcu, dr. Anton Faist,
ki se je močno udejstvoval tudi kot pospeše-
vatelj pravičnega cerkvenega petja. Uglasbil
je mnogo cerkvenih pesmi, ki jih v prevodu
pojejo tudi naši cerkveni zbori. — V »Man-
resi« pri Budimpešti se je ponesrečil ondotni
jezuitski rektor o. J. Wucon. Našli so ga
mrtvega z rano na glavi v zavodskem plaval-
nem bazenu. — Kot duhovnik »šolskega kri-
ža«: Jeanne d'Arc — pri brodogradnji je imeno-
van Emile Pierra, ki je bil lani posvečen
za mašnika, poprej je pa bil polkovnik fran-
coskega zračnega brodogradnje. — Kanonik Anton
Santin, župnik stolne cerkve v Poli, je
imenovan za škofa na Reki. — 70 letni profe-
sor modroslovja (Indiana v Ameriki), John
Staunton, je prestopil v katoliško Cer-
kev. Sedaj študira v Rimu bogoslovje in bo
postal duhovnik. — V Berlinu je te dni umrl
po vsej Evropi in Ameriki znani gorečnik škof
dr. Kristjan Schreiber, star 61 let. Bil je
prvi katoliški nadpastir v Berlinu; imenovali
so ga po pravici ljudski škof. Osvojil si je
bil srca vseh.

Moder svet. Ameriški pisatelj in filozof
Will Durant je pravkar spisal knjigo z naslo-
vom: Tragedija Rusije. Omenja sicer marsikaj,
kar bi se moglo imenovati uspeh ruskih tira-
nov. Kljub temu daje sedanji Rusiji takele
pridevke: »Dežela suženjstva, barbarstva in
pustošenja.« Značilen je tudi tale stavek, ki
ga je Durant zapisal: »Če dobrotvori človeštva
res in odkrito žele sedanjemu rodu pomagati,
naj spravijo skupaj potrebno vsoto, da se bodo
mogli ameriški voditelji komunistov za en ali
dva meseca peljati v Rusijo. Tu se bodo na
lastne oči prepričali, kakšen je »paradiž«, ki
so baje zanj pripravljeni iti v smrt.«

Povsod proslava 1900 letnice. V Kisantu
(Srednja Afrika) so imeli one dni prvi evha-
ristični kongres, ki je privabil okrog 15.000
mož. S to proslavo se je utrdilo češčenje evha-
ristično pričujočega Zveličarja tudi med kato-
ličani na ondotnih misijonih. Navzoči so pro-
sili za blagoslov božji pri delu za spreobrne-
nje črncev. Ob sklepu je bila veličastna pro-
cesija; 20.000 udeležencev je korakalo kot
často spremstvo Jezusa-Kralja.

»Največji mučenec.« Sveti oče Pij XI. je
odlikoval poljskega jezuita, Andreja Bo-
bola, ki je bil l. 1853 prišet med blažene,
z naslovom »največji mučenec svete Cerkve«.
— Ko so Švedi in Rusi poljsko ljudstvo v
17. stoletju radi katoliške vere preganjali, se
je o. Bobola postavil na čelo borilcev za kato-
ličanstvo. Rusi so ga ujeli 15. maja 1657. Ho-
teli so ga s knuto prisiliti, da bi zatajil svojo

vero. Bil je stanovit. Zato so ga navezali
dvema konjema na rep in tirali pred sodišče.
Tam so mu odrezali nos in ušesa, iztrgali jezik
in ščipali kosce mesa s telesa. Končno so ga
obesili z glavo navzdol. Več ur je tako visel,
dokler ga ni smrt rešila muk in groznega
trpljenja. Skoraj 300 let je počivalo njegovo
truplo v katoliškem svetišču v Moskvi. Po-
zneje je bilo pripeljana v Rim. Sedaj namerava
papež izročiti telesne ostanke mučenca Bo-
bole katoličanom na Poljskem.

»Pojdite in učite vse narode...« Meseca
avgusta je nadškof v Kölnu, kardinal Schulte,
blagoslovil in izročil na misijonišču Steylu
82 misijonarjem misijonske križe; med temi
je bilo 48 duhovnikov. Razkropili se bodo po
vseh delih sveta, kjer imajo steylski misijo-
narji svoje postojanke. Božji blagoslov naj jih
spremlja!

Šest čeških redovnic — (sestre brezma-
dežnega Spočetja) je prevzelo oskrbo nase-
bine gobavcev v Mahaica pri Georgetownu v
Britski Guyani. Krščanska ljubezen do bliž-
njega, do reveža, do najbednejšega med bedni-
mi zmaguje.

Najmlajši nadškof. V mestu Perth (za-
padna Avstralija) je bil posvečen za pomož-
nega nadškofa dr. Redmond Prendiville,
ki ima šele 34 let in je torej najmlajši nad-
škof na svetu. Duhovsko posvečenje je prejel
na Irskem leta 1925.

**Rutenski pravoslavci se približujejo kato-
liški Cerkvi.** Ko je bival poljski nuncij msgr.
Marmaggi na odmoru v Visoki Tatri, je
prišlo do njega odposlanstvo rutenskih pravo-
slavcev pod vodstvom škofa Stanislava na
razgovor, kako bi se ogladila pot za povrne-
tev v katoliško Cerkev. Če se pogajanja po-
srečijo, bi bilo več milijonov Rutencev pri-
dobljenih za katoliško Cerkev. Odpad je bil
prisiljen l. 1795, 1839, 1875, ko je ruska vlada
tako močno pritiskala na Malo Rusijo, da se
je izneverilo do 7 milijonov grških katoličanov
sveti rimski Cerkvi.

V duhu Katoliške akcije. Nedeljo za ne-
deljo se vrste proslave v spomin 1900 letnice
odrešenja. Mladina iz Vrtec, Mladi križarji
in sestrice sv. Klare se zbirajo v višinskih
svetiščih, kjer izvršujejo zahvalne jubilejne po-
božnosti. Po tisoč, dva tisoč živčavčkov in
ljublencev Marijinih se je združilo zadnje čase
na mnogih izletnih cerkvenih tleh, da se utri-
dijo v ljubezni in svestobi do božjega Prijate-
lja otrok. Pri Novi Štifti je bilo 1300 Marijinih
otrok, na Žalostni gori pri Preserju nad 1000,
pri Sv. Roku (cerkniška dekanija) 1000, na
Ptujski gori 1500, na Kopanju 400 dečkov, v
Rajhenburgu 2500 šolske mladine.

Se z večjim zanosom pa sprejemamo poročila o skupnih taborskih cerkvenih svečanostih mož in fantov, ki se zbirajo zdaj tu zdaj tam, da se ob 1900 jubileju utrdijo v zvestobi do krščanskih načel. Ali ni to veselo znamenje krščanskega preporoda, če se strne na enem kraju 4000 čvrstih mož in fantov, kakor se je to zgodilo pri Mariji Snežni v Slov. goricah dne 20. avgusta, podobno 3. septembra v Veliki Nedelji! Ugledni posestniki, postavni gospodarji in njih čvrsti sinovi, zbrani na taki proslavi, ki ob sklepu kakor en mož zapoje »Povsod Bogal!« — to mora človeka prepeljati s svetim ognjem. Sveta maša pred mogočnim križem, ki se nad njim blesti napis »Kristus Kralj!« — sv. maša, ki jo daruje mašnik v imenu tisočev v molitev in sveto skrivnost zatopljenega naroda, to je veličasten prizor, ki svedoči, kje išče večina našega ljudstva zaslombo, pomoč in tolažbo v težkih poskušnjah. — 10. okt. so imeli svoj dan na Limbarski gori fantje. 600 jih je bilo.

Jubilejne svečanosti večjega obsega so imeli 27. avgusta v Št. Jerneju na Dolenjskem, kamor so prispeli v trumah tudi Dolenjci iz okoliških župnij. Presvetli škof ljubljanski sam je prihitel v sredo svojih Dolenjcev in imel nagovor na ogromno množico. Procesija z Najsvetejšim je bil prelep zaključek skupne jubilejne zahvale za milost odrešenja. — Podobno kakor v Št. Jerneju so privreli verniki dne 3. septembra v Predoslje na Gorenjskem, kjer se je prav tako praznoval jubilej odrešenja ob udeležbi domačinov in okoliških prebivalcev iz 19 župnij s karmoči sijajno manifestacijo ljubezni in vdanosti božjemu Odrešeniku, pričujočemu v presveti Evharistiji. — Med one središčne kraje, ki so s svojimi soslednimi župnijami na veliko slavili jubilej Jezusovega odrešilnega dela, spada tudi Trebnje. 6000 vernikov v evharistični procesiji — kdaj se je kaj takega slišalo o župnijah izven mest!? In toliko in še več je bilo udeležencev v Trebnjem. V presveti Evharistiji pričujoči Rešenik naj zvestobo vseh obilo blagoslovi in poplača! In zopet! Isto nedeljo je imel Tržič evharistično slavlje in sprevod, kakršnega to mesto še ni videlo. S tridnevno pripravo in skupnim češčenjem, s celokupno obhajilno pobožnostjo so se Tržičani in okoličani, ki so bili povabljeni, pripravili na to skupno jubilejno svečanost. Proslave v Tržiču in Predosljah se je s sodelovanjem udeležil tudi prevz. knezoškof. O verskem praznovanju ob 1900 letnici odrešilne smrti Kristusa Kralja v Šmarju pri Jelšah smo brali: »Veličastnejše prireditve in večjega števila vernikov v Šmarju še ni bilo.« — Slava Kristusu, pričujočemu v presv. Evharistiji!

Najveličastnejša pa je bila pro-

slava Kristusa v presveti Evharistiji v Turnišču. Tam je bilo jubilejno slavlje za vso dekanijo dolnjelendavsko v dneh od 4. do 8. septembra. Ob tridnevni pripravi na kongres je bilo v vseh župnijah dekanije podeljeno nad 20.000 svetih obhajil. Na glavni dan proslave pa je bilo od šestih do desetih obhajanih 6000 vernikov iz domače in drugih župnij. Po glavni službi božji, ki jo je opravil knezoškof dr. J. Tomažič — med sv. mašo je pelo več tisoč mladih grl, — se je razvila nepregledna procesija s sv. Rešnjim Telesom v spremstvu 15.000 oseb. Pred baldahinom je korakalo 15.000 mož in fantov ter 1000 članov in članic iz Mar. kongregacij. To je bil dan, ki ga je Gospod naredil.

O mladinskem taboru na Ptujski gori smo prejeli ta-le opis: Brez dvoma je bila vesela nebeska Mati 1500 malih častilcev, ki so v proslavo 1900 letnice odrešenja prejšnje dni v domačih cerkvah imeli skupno sv. obhajilo; v torek 29. avgusta, na god novega nadpastirja, pa so se s svojimi kateheti zbrale v Marijinem svetišču skupine od Maribora do Ptuja, iz celega Dravskega polja in robov Pohorja ter Haloz. Takšnega romanja še sploh niso doživeli ne otroci ne odrasli, ki so mnogobrojno prihiteli z njimi na božjo pot. Veličastna je bila že nedogledna procesija od vznožja na goro, v kateri so skupine posameznih župnij zase molile in pele, pa zopet ob godbi veselo korakale. V prelepih nagovorih dopoldne in popoldne je umel p. Krizostom, vodja Frančiškove mladine iz Ljubljane, v mladih srcih zanetiti evharistični in marijanski ogenj, na kar je vsa množica spremila evharistično pričujočega Zveličarja v mogočni procesiji. Ob sklepu popoldne pa se je mladina slovesno posvetila božjemu Srcu Jezusovemu. Veličastna je bila tudi sveta maša, ki je pri nji ta tisočero glava množica otrók tako milo, pa vendar presunljivo mogočno skupno prepevala. Nič ne dvomimo, da bo v župnijah, iz katerih so bili ti otroci zbrani, z naprejšjo prizadevanje za ljudsko petje imelo obilo uspeha. Nepopisno veselo vrvenje mladeži je vladalo čez poldne okrog cerkve. Navdušenje je priklopelo do vrhunca, ko je pred razhodom na ogromnem stopnišču pred cerkvijo nastopil zbor ptujskih pevk, in pod vodstvom č. p. Konstantina še Frančiškovi križarji in sestre sv. Klare. Hvala Bogu in Mariji za ta srečni dan, ki udeležencem — o tem smo prepričani — nikdar ne izgine iz spomina! Naj obrodi trajne sadove!

Velika zgradba preporoda. Na Hrvatskem so 10. septembra praznovali mladinski dan. Od dne do dne se večajo vrste »Križarjev« med hrvatsko mladino. To so temelji za veliko zgradbo verskega preporoda. Ti mladci so polni svetega navdušenja: na svo-

jih prsih nosijo križ, v svojem srcu pa sveto Evharistico in trdno odločnost, da hočejo vsekdar ljubiti Boga in domovino.

Kronika. Lavantinski knezoškof dr. Ivan Jožef Tomažič je imenoval sveto-kriškega župnika, dekana Fr. Korošca za častnega kanonika, bogosl. profesorja dr. J. Hohnjeca pa za konzistorijalnega svetnika. — Ljubljanska škofija. Stolni kapitelj v Ljubljani ima novega predstojnika, novega prošta. Sveti oče Pij XI. je na to odlično mesto imenoval škofovega generalnega vikarja, dosedanjega dekana stolnega kapitlja, semeniškega ravnatelja Ignacija Nadraha. Visoki dignitarij, ki združuje v sebi vrline vzornega svečenika, temeljito izobraženega bogoslovne-ga znanstvenika, vztrajno marljivega sotrud-nika v vinogradu Gospodovem, bo nova dika v vrsti ljubljanskih proštov. — Za duhovnega svetnika je bil imenovan ob 40 letnici zgledega duhovskega službovanja Matija Ka-stelic, župnik v Dolu pri Ljubljani.

Praznik Marijinega vnebovzetja — je bil še prav posebno prazničen za lavantinsko ško-fijo. Ustoličen je bil novi knezoškof dr. Ivan Jožef Tomažič. Ob tej priliki se je pre-svetli vladika prepričal o izredni ljubezni, vdanosti in spoštovanju vseh slojev obširne škofije in še posebej mariborskega mesta do njega. Cerkvena svečanost se je izvršila kar najlepše. V presrčnem nagovoru se je novi nadpastir spominjal vseh stanov in vsakemu izrekal poleg pozdrava svoje iskrene prošnje, naj bi ljubi Bog dal vsem pravega verskega duha, pomoč v časnih zadevah in obilo blag-oslova. — Trpečim in bednim in brezposel-nim je naklonil še posebej dejansko pomoč na ta način, da je v ta namen namesto običajnega banketa daroval 10.000 Din. Ta lepa poteza ob nastopu je zbudila živahno odobravanje in vsesplošno hvaležnost. Dobri Bog naj blago-slavlja vse delo novega nadpastirja!

Naslednik † prelata Kalana v vodstvu ljubljanskega Marijanišča je izbran. Ravnatelj knezoškofijske gimnazije v Št. Vidu, msgr. Anton Koritnik, veščak v šolstvu in vzgojstvu, je sprejel ponudbo in početkom septembra nastopil kot vodja velikega zavoda, ki se v njem nahaja deško sirotišče z osnovno šolo, konvikt za srednješolce in učiteljišči-ke, obenem pa tudi vzorna gospodinjstva šola. Lep, hvaležen delokrog, dasi združen z mnogimi te-žavami, si je izbral novi Marijaniški oče. Naj ga ljubi Bog podpira, naj mu izproša blagoslov varihinja zavoda, Marija Pomočnica, naj mu bodo na roko z nasvetom in gmotno podporo deških sirot vsi, ki ljubijo mladino!

Novi grobovi. V Grizah (Savinjska doli-na) so 21. avgusta pokopali telesne ostanke ondotnega župnika in duhovnega svetnika Iv.

Krančiča. Dobrega in priljubljenega žup-nika je spremila na pokopališče velika mno-žica vernikov, mnogo društev in nič manj ko 50 duhovnih sobratov. V poslovilnem govoru je očrtal celjski opat Jurak vrline pokojnega, ki je imel za vsakega dobro besedo in vsekdar tudi rad pomagal, kjer je mogel. R. i. p.! — Umrl je 29. avgusta duh. svetnik Fr. Tra-ven, župnik v Sodražici. Pokojni je bil ži-vahen delavec na cerkvenem in prosvetnem torišču, goreč za čast božjo in lepoto hiše božje, postrežljiv spovednik, prijatelj bolest-nih, pospeševatelj vzornega cerkvenega petja, ljubezniv tovariš duhovskih sobratov. Farani so ga radi imeli. Šel je po plačilo po mučnem in dolgotrajnem trpljenju. — Na Mali Šmarijin so položili k trajnemu počitku zemeljske ostanke Jožefa Cegnarja, župnika v Smledniku. Dolgo je bolehal; tudi to je mi-lost, ki jo je uporabil, da se je tem lepše pri-pravil za odhod k božjemu Prijatelju Jezusu. Pokojni je bil dober gospod, postrežljiv, lju-bezniv v občeivanju s sobraty in z verniki, de-laven in trudaljubiv. P. v m.! — V Starem logu pri Kočevju je umrl ondotni župnik Aloj-zij Perz, star 53 let. Mir njegovi duši!

MARIJINE DRUŽINE

Naši mladci med intelektualnim narašča-jem, naše srednješolske kongregacije so tudi letos del počitniških dni uporabile za okre-pitev krščanske značajnosti, za utrditev ver-skega življenja, za objasnitev težjih, sodob-nih vprašanj. Kongreganiste-dijake so pova-bili v Maribor na duhovne vaje in na tri-dnevno zborovanje s primernimi predavanji in razgovori ter vmesnimi razvedrilnimi izleti. Enaka verska in prosvetna prireditev je pri-vabila dijakinje iz Marijinih družb v lepo, zračno samostansko zatišje v Škofji Loki. Sto-tine teh požrtvovalnih, odločnih, vzornih mla-dih ljudi, ki so se deloma v duhovnih vajah, deloma ob temeljitih in za mladce zajemlji-vih predavanjih naših odličnih mladinaljubov prepojili z novim ognjem in navdušenjem ter s trdnimi sklepi za krepostno življenje, bodo kakor kvas med ostalo mladino, kakor zvezde vodnice, kakor svetilniki, ki bodo odvrčali druge tovariše od potov zablode. Odličen go-spod, ki je bil priča krasnega prizora, ko so mladenke, vračajoče se od mladinskega Ma-rijanskega kongresa, na škofjeloškem kolo-dvoru javno in očitno ter pogumno zapele »Povsod Boga!« — se je ves zavzet izrazil: »To so dekleta, ki jih moraš občudovati!« — Bog jih blagoslovi in utrdi v stanovitnosti!

Kongres prednikov v Marijinih družbah za Nemčijo je bil letos v mestu Essenu, kamor je došlo čez 200 zastopnikov. Po kratki po-božnosti so se pričele razprave in razgovori.

Omenjamo nekaj važnih točk: o. Schmitt iz dr. J. je v dveh govorih dokazoval, da mora biti glavna smernica za delovanje in življenje v kongregacijah: stremljenje za Marijinim vzorom. Marijanska vzgoja in skrb, da upodabljam Marijin vzor v sebi — to je zahteva modernega časa. — Druge razprave so opozarjale na sredstva in pota, kako doseči, da se življenje v kongregacijah obnovi, prerodi in ponotranji. Naš čas potrebuje in zahteva predvsem katoliške dejavnosti, t. j. postati moramo apostoli. Prva stopnja do tega udejstvovanja je pa delo za lastno posvečenje. Mesečno obhajilo je najmanj, kar se zahteva od vsakega, ki je v Mar. družbi. Želi se pa večkratno, če možno dnevno obhajilo in vsakdanja sveta maša. O potrebi večkratnega sv. obhajila je govoril sodnik Spangemacher. — Podlaga za zunanje apostolsko delo je vprav v tej iskreni ljubezni do Jezusa in Marije. — »Ni največje zlo, da so ljudje tako slabi; marveč da dobri niso v resnici dobri.« Če bi tega poslednjega ne bilo, bi se hudo in zlo ne bilo moglo tako razkošati. — Zborovalci so dalje govorili o važnosti tiska. V boju za pošteno življenje ima tisk jako mogočno vlogo, zato je treba, da dober tisk (dobre knjige in časopise) podpiramo, širimo, da mu ohranimo zvestobo.

Marija je utrčala cvetko. Kdo bi si mislil, da Marije Plut s Cerovca pri Semiču, te vedno vesele in smehljajoče se župenske Micke ni več. 21 letna nas je zapustila in odšla po plačilo k Mariji. Rajna je dolgo časa hrepenela po redovnem življenju in že je mislila, da je dosegla zaželeni cilj in da bo lahko sla k čč. ss. usmiljenkam v Zagreb; pa jo je zgrabila zahrbtna bolezen, ki iz nje ni bilo več rešitve. Dne 5. avgusta jo je angel smrti rešil tega bednega življenja in 7. avgusta je bila pokopana ob častni udeležbi domačinov, zlasti ob številnem spremstvu tovarišic iz kongregacije, ki so ji ob odprtem grobu zapele ganljivo poslovilno pesem »Čujte za slovo iz groba...!« Dekliška Mar. družba ima — tako upamo — pri Bogu novo priprošnjico. Naj prosi za procvit semiške deklinške kongregacije!

Kostrivnica pod Bočem. Iz našega Marijanskega življenja sporočamo to-le: Dobro napreduje deklinška Marijina družba. Število članic je naraslo že na 172. V družbi delujejo štirje odseki: Evharistični, pevski, olepševalni in časnikarski. Prvi skrbi za češčenje presvetega Rešnjega Telesa, posebno ob prvih nedeljah v mesecu in za mesečno skupno prejetanje sv. zakramentov. Drugi odsek se trudi za lepo ljudsko cerkveno petje; vsako drugo nedeljo v mesecu pojo vsi verniki pri sv. maši in pri večernicah. Olepševalnemu

odseku je poverjeno okrašenje cerkve in drugih liturgičnim opravilom namenjenih prostorov. Četrty (časnikarski) odsek pospešuje razširjanje in čitanje katoliških časnikov kakor: Bogoljuba, Glasnika, Mohorjevih knjig itd. Bogoljuba je v naši župniji 70 izvodov, Glasnika 42.

Prvo nedeljo v majniku je bilo sprejetih 12 kandidatinj.

Velik pripomoček za naraščaj v družbi je dobro urejen Marijin vrtec, v katerem se že otrokom vcepi ljubezen do Matere božje in veselje do Marijine družbe. Na praznik brezmadežnega spočetja Marijinega je bilo slovesno sprejetih v Marijin vrtec 47 otrok. Do srca ganljiv prizor je bil to. S tako navdušenostjo so otroci obljubljali vedno zvestobo Mariji pred njenim oltarjem in tako nežno so prepevali, da se je zdelo, kakor bi angelsko petje udarjalo na naša ušesa.

Razen deklinške Mar. družbe je ustanovljena pri nas tudi fantovska kongregacija, ki deluje podobno kakor deklinška; po številu nas je 85. So zraven sami vrli in neustrašeni fantje, ki se ne sramujejo v javnosti nositi Marijinega znaka; udejavljajo se pri cerkvenem petju in pri drugih cerkvenih in prosvetnih prireditvah. Preteklo zimo so si ustanovili svojo godbo na pihala; imajo že lepe uspehe. Obe Marijini družbi skrbita, da se poživlja versko in нравno življenje v župniji. Skupno sv. obhajilo imata obe družbi trikrat na leto in sicer za veliko noč, prvo nedeljo v maju in 8. decembra. Vsak prvi petek v mesecu daruje g. voditelj sv. mašo za žive in rajne člane obojne Marijine družbe. Vse delo je posvečeno slavi božji, češčenju Marijinemu in ohranitvi poštene mladine.

Reteče pri Školji Loki. Dne 6. avgusta je bil pri nas shod fantovskih Marijinih družb za en del Loške dekanije. Čez sto fantov se je zbralo ta dan v naši ljubki cerkvi in je javno izpričalo vdanost in ljubezen Materi Mariji in njenemu božjemu Sinu Jezusu. Ganljiv je bil že pogled na sprevod, ki so v njem štirje krepki mladeniči nesli kip Marije Pomocnice. O tudi v današnjih zagrizenih časih je še dovolj vernih in odločnih fantov, ki so ponosni, da so sinovi Marijini, in ki imajo poguma dovolj, da kot taki nastopijo tudi pred nasprotniki. Shod je vodil semeniški spiritual gosp. dr. Ciril Potočnik iz Ljubljane. Udeležil se ga je tudi kaplan iz Stare Loke gosp. Ivan Veider. Oba gospoda sta imela prav lepe govore. Bog daj, da bi besede, ki so bile izgovorjene na tem shodu, obrodile mnogo sadu med fanti, da bi ostali verni in odločni tudi v najhujših viharjih. — Fantje, držimo se Kristusovih načel! Bodimo vztrajni, če pridejo

nad nas tudi težke preizkušnje! Naš značaj naj bo jeklen, naša volja neomahljiva. Bodimo vitezi Kristusove armade, da bomo delali čast Cerkvi in domovini. Naše geslo je: Povsod Boga! Kristus naj vlada po naših hišah in šolah, v zasebnem in javnem življenju, Kristus naj vlada tudi v naših srcih. Njegovi smo in njegovi hočemo ostati. Marija! Ti nas varuj in vodi, da zmagamo nad svetom.

OPAZOVANJA

Ko bi vsi uvidevali! V raznih inačicah se ponavlja rešilni recept, ki edini more odpraviti sedanje krize in stiske. Kaj pomaga, ko je toliko zakrknjenih src, zlasti v krogih takih mogočnjakov, ki bi mogli in morali sodelovati pri rešitvi človeštva. Prav jasno in kratko je orisal pot, ki vodi bedno človeško družbo iz nepovoljnih razmer, prof. dr. H o h n j e c na taboru mož in fantov dne 27. avg. na Laškem. Jedro njegovih izvajanj je to-le:

Za gospodarsko stisko tiči, kot nje povzročiteljica d u h o v n a kriza. S to besedo je označena zabloda vodilnih oseb vsega sveta, ki hočejo vladati in živeti brez Boga. Liberalizem in marksizem, ki hočeta osrečevati svet brez pomoči, brez luči iz nebes, sta potisnila rodove v zmoto in laž, v nesrečo in obup. Rešitev je v krščanstvu! Samo krščanstvo more preosnovati človeka in človeško družbo. Pred nami vihra zastava Kristusa Kralja. Nositeljica te zastave mora biti m l a d i n a. Za to službo jo je treba usposobiti s krščansko odgojo; prava krščanska vzgoja se mora seveda pričeti v krščanski družini, utemeljiti v krščanskem društvu, v krščanski prosveti, kjer daje znatno oporo tudi krščanski časopis, krščanska knjiga. To je pot, ki jo gladi in utrjuje Katoliška akcija. — Bog daj v tem pravcu razsvetljenje vsem, ki so poklicani, da bi odpravili sedanje stiske!

Brez duhovnika... V listu »Osserv. Romano« opisuje p. Silvio Masante, ital. duhovnik, kako se mu je po mnogih ovinkih in poskusih posrečilo predreti v notranjost Mehike, kamor je tujcu-duhovniku dohod povsod zabranjen, odkar tlači to krasno deželo kruta vlada framonov. P. Silvio pripoveduje n. pr., kako je videl v nekem mestu na bivši cerkvi napis »Gledišče napredka«. Drugod je našel pokopališče, kjer so ležali križi in spomeniki vsevprek; krave so se pasle po grobeh. P. Silvio stopi v hišo poleg pokopališča in vpraša:

- »Ali je to katoliško pokopališče?«
- »Da, je, gospod.«
- »Ali je mnogo katoličanov v tem mestu?«
- »Skoraj vsi so katoliški.«
- »Ali ste vi tudi katoličani?«

»Seveda; vsi smo,« pravi gospodar. »Moji otroci, tudi najmanjši, znajo moliti, še celo tale, ki ima šele 4 leta.«

»Ali imate v mestu katoliškega duhovnika?«

»Danes ne več; moral je proč iti; k nam pride samo za 14 dni na leto.«

»Imate kakšno cerkev?«

»Ta, ki jo uporabljamo, je edina. Nahaja se na trgu I.«

»Hodijo-li ljudje še v cerkev?«

»Vsak dan ob štirih popoldne.«

»Vsak dan? Kakšno pobožnost pa imate?«

»Rožni venec opravimo, molimo, pojemo.«

»Kdo vam pomaga?«

»Neka gospa vse oskrbi. Ob nedeljah poučuje tudi otroke v krščanskem nauku.«

»Pa vam kaj branijo v cerkev? Ali vas kdo moti?«

»Ne; smo vsi katoliški. Samo duhovnika ne smemo imeti, ne maše, ne procesije, ne zakramentov.«

»Ali vztraja ljudstvo trdno v veri?«

»Trdno. Nadejamo se z gotovostjo, da bo vse to prešlo.«

»Pa je v mestu tudi kaj protestantov?«

»Je nekaj tujcev.«

»Imajo župnika?«

»Imajo. Ti pa delajo, kar hočejo.«

To malo iz popisa, da vidimo, kako strašno v katoliški Mehiki sovraštvo framonov zoper katoliško Cerkev divja. To torej naj bo socialna pravičnost, svobodomiselstvo in enakost, ki jo ima framonstvo zapisano na svojem praporu! In vendar hoče ta mednarodna družba zavladati vsemu svetu! Spoznajmo pravočasno, kakšno »srečo« donša ta že skoraj povsod razširjena zveza.

DUHOVNE VAJE

Kako hitro je minilo poletje! Komaj smo se prav zavedli, pa smo že sredi jeseni. Zima se bliža. Delo po polju gre h kraju, narava se pripravlja za počitek.

Sedaj imate malo več časa, da poskrbite zase, za svoje duše. Ali bi ne bilo lepo, ko bi se ve, dekleta in matere, sedaj na jesen in pozimi v kar mogoče velikem številu udeležile d u h o v n i h v a j ? Res je, da so duhovne vaje združene z malimi stroški; pa saj za druge reči, ki niso toliko vredne, še več, mnogo več izdamo. Za svojo dušo pa je treba tudi nekaj žrtvovati!

V Domu Brezmadežne, ki je zadnji mesec dobil, krasen umetniško izdelan kip Brezmadežne, — izdelal ga je umetnik Jos. Urbanija, — slika je v tej številki Bogoljuba na strani 226 — bodo ti-le tečaji duhovnih vaj: **Za dekleta:** od 30. sept. do 4. okt. Vmes je

praznik sv. Terezike, tako primeren dan za dušno obnovo; od 4. do 8. nov. **Za žene** bodo pa pred božičnimi prazniki duhovne vaje samo **od 21. do 25. okt.** Pridite! Oskrbnina za vse tri dneve znaša 100 Din. V to vsoto je tudi že všteta vožnja z avtobusom iz Ljubljane in nazaj. Priglasite se na naslov: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, pošta Domžale.**

Utrinki iz številnih pisem o zaprtih duhovnih vajah na Mali Loki: Ne morem povedati z besedo, ne popisati s peresom veselja, ki ga uživam po duhovnih vajah. Opravila sem jih zdaj že drugič. Tu v tem tihem zavetju se za nekaj časa iznebimo svetnih skrbi in vsakdanjih težav; zdi se, kot bi bile bliže nebu. Tu nam božji Zveličar odkriva svoje Srce, ki nas tako ljubi in vabi; tu okušamo, kako dober je Gospod. Tu je res vir duhovne sreče. Res je: zapustiti dom in spraviti skupaj potrebni denar, danes ni prav lahka stvar; a z dobro voljo gre vse...

O. M. pa piše: Z vsem srcem se zahvaljujem onim, ki so kdaj kaj sporočale v Bogoljubu o sreči duhovnih vaj. Prav s pomočjo tistih vrstic sem se tudi jaz odločila za dom duhovnih vaj. Res, nobeno pero in nobena roka ne more zapisati, kakšno veselje čuti duša ob sklepu. Pri poslovlilni pesmi so mi privrele v oči solze veselja, obenem pa tudi solze žalosti, ker sem se morala vrniti med zapeljivi in goljufivi svet. Vsakdo, ki je že kdaj opravljal duhovne vaje, ve, kako težko se je po tako hitro minulih dneh ločiti od Zveličarja, s katerim sta bivala ne le podnevi, ampak tudi ponoči pod eno streho. Vi pa, ki te sreče še niste okusili, se pa brez odlašanja odločite ter pojdite k viru sprave, sreče in veselja. Vem, da mnogim denarne razmere delajo ovire. Toda dobri fantje in dekleta Marijine si bodo gotovo s skrbnostjo tekom daljšega časa prihranile tisto vsotico in poskrbele najprej za dušno, potem šele za telesno lepoto.

ODGOVORI

Dr. A.: Na vaša številna vprašanja o škapulirju, o blagoslovlitvi, položitvi, o nošnji škapulirja, o prekinitvi i. dr. — boste našli v sledečem dovolj pojasnila:

Škapulir (latinsko scapulare = naramna, plečna obleka) je čez pleča in oprsje viseč, predpasniku podoben del obleke, kakor jo lahko vidimo pri nekaterih redovnikih. Namesto te dolge obleke se daje kot znamenje pripadnosti h kakšnemu redu (tretjeredniki) mal košček blaga s primerno sličico, ki ga pripno na vrstico in nosijo pod svojo obleko — lajki. Tudi nekatere bratovščine in cerkvene družbe dajejo ob sprejemu blagoslovljene škapulirje.

Pravico blagoslovljati in nadevati škapulirje imajo redovniki dotičnega reda in duhovniki, ki so za to pooblašteni.

Najbolj znani škapulirji, znaki škapulir. bratovščin, so: Rjavi karmeličanov, črni servitov, beli (z rdeče-višnjevim križem) presvete Trojice, višnjevi brezmadež. Mar. spočetja, rdeči (s podobo Križanega in presv. Src J. in M.) bridkega trpljenja (pasijonski).

Po odloku C. S. Off. 16. dec. 1900 smejo verniki namesto raznih škapulirjev nositi svetinjo iz kovine, ki kaže na eni strani podobo Zveličarjevo z njegovim presv. Srcem in na drugi podobo prebl. Device Marije. Ena svetinja zadostuje za razne škapulirje. (Izvet je škapulir III. reda.) Kdor hoče nositi svetinjo namesto škapulirja, mora poprej sprejeti zadevni škapulir od pooblaščenega mašnika. Mašnik, ki ima pravico blagosloviti ta ali drugi škapulir in ga vernikom nadevati (vseeno, ali ga da v roke, ali ga položi na ramena), blagoslovi tudi svetinjo za tisti škapulir. —

Če kdo blagoslovljeno svetinjo izgubi, si prekrbi novo, ki jo da blagosloviti. (Pri škapulirju je drugače: ako se raztrga ali izgubi, ali če kdo prekine z nošnjo — novega škapulirja ni treba več dati blagosloviti.)

Škapulir brezmadežnega Spočetja M. D. — ni združen z bratovščino.

Škapulirje nosimo tudi na čast presv. Srcu Jezusovemu (samo srce ali obenem s podobo Jezusovo na koščku sukna); na čast dragocenih Krví J., na čast sv. Jožefu i. dr.

DOBRE KNJIGE.

Svetniške pesmi za mešani zbor. (Breda Šček.) Gorica. Cena 7 Lir. Tiskano kot zasebni rokopis. Z dovoljenjem cerkvene oblasti. — Nič ne pretiravamo, če pravimo, da je komponistinja povečini tako spretno zadela ljudski »ton«, kakor se to malokomu posreči. S tem je svetniškim pesmim zagotovljena pot med narod. V zbirki so sledeče pesmi: 1. Sv. Nikolaj. 2. Sv. Luka. 3. Sv. Lucija. 4. Sv. Rok. 5. O. Lavrencij. 6. Sv. Pelagij. 7. Pesem sv. Jakoba. 8. O. sv. Ivan! (Evang.). 9. Sv. Cecilija. 10. Pesem sv. Cirila. 11. Sv. Peter in Pavel.

Mati s prebodenim srcem. Mala brošurica s tem naslovom vsebuje »Sveto uro na čast žalostni Materi božji«. Premišljevanja in molitve so sestavljene za skupno pobožnost, tako, da to kar je tiskano z navadnimi črkami, moli eden (ali ena skupina), kar je pa tiskano debelo, pa druga skupina. Cela ura je razdeljena na 7 poglavij z ozirom na sedmere meče (bolesti) Marijine. Cena samo 2 Din. Naroča se v samostanu karmeličank na Selu pri Ljubljani, p. Moste. — Istotam se dobi »Molitev prvoobhajanca k sveti Tereziji Det. J.« (50 para), »Rože sv. Terezije« (2 Din.), »Devetdnevica Terezike« (2 Din.), »Vodnica na malem potu« (3 Din.), »Anica« (6 Din.), »Sveta ura I. del, Jetništvo« (veliki četrtek), »Sveta ura na čast Kristusu Kralju« (po 2 Din.), »Zadnje besede sv. Terezike« (6 Din.), »Čudodelka naših dni« (20 Din., nevezano 15 Din.).

Kongregacijski koledarček je tudi za šolsko leto 1933/34 izšel. Lep je po obliki in vsebini. Mlado življenje veje iz njega in bolj sigurno kot prejšnje leto nastopa svojo pot. Kongregacijska ideja je zajela že dolgo vrsto dijakov in »Bogoljub« je vsakega kongregacijskega napredka vesel. Prepričani smo, da bodo dijaki-kongreganisti prav radi segli po svojem koledarčku, saj je tudi cena 8 Din. nizka.

Djela sv. Terezije od Isusa. Svezak II. Preveo dr. Fr. Binički. Zagreb 1933. Izdaje dominikanska naklada »Istina« — Zagreb — Maksimir. — Ta

zvezek obsega klasične spise sv. Terezije o duhovnem življenju. V hrvatskem prevodu imajo te-le naslove: Put savršenosti. — Duševni grad ili stanovi. — Misli o ljubavi božjoj. — Vapaji duše k Bogu. — Ta knjiga bo posebno dobrodošla ženskim samostanom, saj sv. Terezija tako dobro pozna samostansko življenje. Njen pouk je teološko zanesljiv in doživet. Knjigo toplo priporočamo.

Der große Herder. VI. Bd: Hochrhein bis Konsequenz. Mit vielen Bildern im Text. 28 Rahmenartikeln und 20 Bildseiten. 1933. V polplatnu 34.50 M; najfinejša vezava 38 M. Herderjev leksikon lepo napreduje; od 13 debelih zvezkov jih je doslej izšlo že 7. Nekateri članki so prav obsežni, tako da bi posebej izdani napolnili precejšnje knjižice. Tako n. pr. Jesus Christus, Katholische Kirche, Jesuiten, Islam i. dr. Prav tako zanimivi so članki iz tehnike, gospodarstva, naravoslovja, zgodovine. Vse je solidno popisano in vse pod katoliškim vidikom. Delo zasluži naše priporočilo.

Lavretanske litanije za moški zbor — uglasbil Vinko Vodopivec, založil Roman Pahor, Ranziano (Gorica). Cena 1.20 Lir. Odobril goriški šk.-ord. 1933.

Bodi apostol. Spisal Fr. Kolenc, tajnik KA. — V založbi KA Maribor, Aleksandrova c. 6. Cena 5 Din.

Ta 70 strani obsegajoča, praktična knjižica ima na nazoren način obrazloženo vprašanje: kaj je »Katoliška akcija«. Ima namreč takole vsebino:

1. Kristus — apostoli — prvi kristjani.

2. Papež — duhovniki — verniki.

3. Duhovna preroditev posameznika: Molitev, služba božja, sv. obhajilo, ljubi Gospoda, svojega Boga, ljubi svojega bližnjega.

4. Duhovna preroditev družin.

5. Apostolsko delo: Mož — apostol, fant — apostol, žena — apostol, dekle — apostol.

5. Beseda vsem, ki so blage volje.

PROŠNJE

V. K. iz S. se priporoča † Marjeti Sinclair in † Mariji Ledochowski za ozdravljenje noge — in za službo, ki si jo želi. — N. B. priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J., sv. Roku, sv. Jožefu in † škofu Slomšku več zažev in prošnji.

ZAHVALE

N. C. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za dobljeno zdravje po večletni težki bolezni. (Zahv. obljubljen.) — S. K. Vodmat: Zahvaljujem se † škofu Slomšku za znatno zboljšanje zdravja moje sestre. — R. D. (Maribor) se zahvaljuje Mariji Pomočnici, bl. Janezu Bosku, č. Savio Dominiku za milost dobro opravljene spovedi in za bogate sadove d. vaj v L. zavodu v Lj. — M. Z. se zahv. † Marjeti Sinclair za hitro ozdravljenje. — Fr. Nose (Podtabor) se zahv. po obljubi Mariji, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za pomoč in rešitev ob nesreči zastupljenja. — S. P. iz Ljubljane se zahvaljuje Materi božji na Zaplazu za uslišanje v priporočeni zaževi. Hvala Ti, Marija!

Odpustki za mesec oktober 1933

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovenski nedelji ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

1. **Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska.** Od včera opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rož. br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrh tega udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

2. **Ponedeljek.** Kjer se danes obhaja god angelov varuhov, dobe p. o.: a) udje »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; b) udje br. sv. Družine.

4. **Sreda, prva v mesecu. Sv. Frančišek Ser.** P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta; b) vsem vernikom v vsaki cerkvi. — V. o.

5. **Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

6. **Petek, prvi v mesecu. Sv. Marija Frančiška.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor vče-

raj; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; c) istim kakor 11. dan.

7. **Sobota, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

10. **Torek. Materinstvo preč. D. Marije. Sv. Daniel in tovariši.** P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor jutri.

11. **Sreda. Sv. Serafin.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. **Nedelja. Sv. Terezija.** P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske br. tudi v župnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. presv. R. Telesa kakor 5. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. **Četrtek. Sv. Peter Alkantarski.** P. o. istim kakor 11. dan.

21. **Sobota. Sv. Uršula in tovarišice.** P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

26. **Četrtek. Bl. Bonaventura.** P. o. istim kakor 11. dan.

28. **Sobota. Sv. Simon in Juda.** P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

29. **Nedelja, zadnja v mesecu.** P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

30. **Ponedeljek. Bl. Angel.** P. o. istim kakor 11. dan.

31. **Torek. Bl. Krištof in Tomaž.** P. o. istim kakor 11. dan.

*Od bolečine
k ugodju*

Za uspehe v življenju nam je
treba zdravja in optimizma.
Trpljenje in depresija sta oviri
vsakega napredka. Aspirin
tablete odpravijo bolečine in
vračajo zdravje.

ASPIRIN

V z. Jugosla. h. d. Zagreb, Galva 32.
Oglasek registr. pod Š br 3407 od 1. III. 1933.

Ure, zlatnina,
optični predmeti

L. VILHAR

urar

LJUBLJANA

Sv. Petra cesta 36

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom,
nezgode, jamstvo, avtomobile, življenje v
vseh kombinacijah, posmrtno zavarovanje
»KARITAS«

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v
vseh večjih krajih v Jugoslaviji

**Zavarujte sebe in svoje imetje
edino pri domači slovenski
zavarovalnici**

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši
obrestni meri ter brez vsakega odbitka
Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov Din

Bolni živci

Kolikor je dni v letu, toliko bolečin
mora prestati nervozen človek; kajti
slabi, izčrpani živci ogrožajo življenje
in povzročajo zelo mnogo bolečin. Bo-
lezni zbadanja, tesnoba, slabost, plaš-
ljivost, enostranski ali celotni glavobol,
šumenje v ušesih, migljanje pred očmi,
neredna prebava, pomanjkanje spanja,
potenje, trganje v mišicah, nesposob-
nost za delo in drugi pojavi so posledice
slabih, izčrpanih, bolnih živcev.

Kako se rešite tega zla?

Moja ravnokar izišla razprava opisuje
metodo, ki je postala za človeštvo izvor
blaginje. Delovanje telesa se pospešuje,
mozeg v hrbtenici in možgani postanejo
odporni, mišice in členki se okrepe,
moč in veselje do življenja naraščata.

V boju za zdrave živce

se je ta metoda izkazala posebno dobro,
ker poživlja in krepi, pomlaja in osve-
žuje. Treba je, da se sami prepričate o
resničnosti mojih navodil, ker pošljem
vsakomur, ki mi piše,

popolnoma brezplačno in franko
knjigo zdravnika z mnogostranskimi,
dolgoletnimi izkušnjami, ki se je tudi
sam boril s to boleznijo. Napišite svoj
naslov jasno, in poslal Vam bom ob-
ljubljeno **popolnoma brezplačno.**

Zbiralno mesto za pošto:

ERNST PASTERNAK
Berlin SO. Michaelkirchplatz 13, Abt. 89.

Zobe lahko kupite

- pa
ne svojih!

Izgubljeni zobje —
izgubljena mladost!

Zobni kamen — velika nevarnost!

Zobje izpadajo — kolikokrat je tega kriv zobni kamen, ker ga niste o pravem času opazili in odpravili! In vendar ga je tako lahko pregnati! Če redno snažite zobe s Sargovim Kalodontom, odpravite zobni kamen polagoma in zanesljivo. Pri nas ima samo Sargov Kalodont v sebi uspešni, znanstveno priznani sulforicinov oleat po dr. Bräunlichu. Pravilna zobna nega je tale: po 2 x na leto k zobnemu zdravniku na pregled — po 2 x na dan Sargov Kalodont!

SARG^{ov}

KALODONT

Proti zobnemu kamnu